

บทนำ

“Welcome...to Bangkok city”

คำเอ่ยทักเสียงแข็งแกร่งราวจากด้านหลังกระแทกใจหญิงสาว ร่างแบบบาง เธอที่กำลังเดินผ่านแสงสลัวขึ้นไปที่ชานพักบันไดถึงกับสะดุ้งโหยง ความตกใจทำให้เธอหันกลับไปหาต้นเสียงอย่างไม่ตั้งใจ

ภาพชายหนุ่มยืนพิงราวบันไดอยู่ที่ชั้นสุดท้ายทำเอาหัวใจเธอหล่นวูบไปถึงตาตุ่ม เขากำลังรูดแขนเสื้อเชิ้ตขึ้นมาอยู่ระดับคออย่างลวกๆ พร้อมกับก้าวขึ้นบันไดตรงมาที่เธอ

ใจดวงน้อยที่อยู่ในอกซ่ายถูกความหวาดกลัวหุบตีให้สั่นสะเทือนจนยากจะซ่อนอาการเอาไว้ แต่เพราะการที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์เสี่ยงตายมาแล้วหลายครั้ง ทำให้สาวต่างถิ่นคนนี้ไม่ยอมปล่อยให้ความรู้สึกใดๆ เล็ดลอดออกมาฉายบนใบหน้าของเธอเลย

ผู้ชายคนนี้...แม้ว่าเธอจะเคยพบกับเขาเพียงไม่กี่ครั้ง แต่ก็จำเขาได้ดี และดูเหมือนว่าเขา...ก็จำเธอได้...ดีมากเช่นกัน

“อยู่สิงคโปร์รายได้ยังไม่ดีพอหรือ...หรือว่าคิดจะเปลี่ยนกลุ่มลูกค้า”

คำถามเสียงกอดตัวกับมุมปากที่ยกขึ้นอย่างเหยียดหยันนั้น แม้คนฟังอยากจะตอบโต้ให้สุดแรงเพียงใด แต่เพราะสถานะผู้อาศัย

เธอจึงทำได้แค่เบือนหน้าหนีเพื่อชมอารมณ์ไว้ ก่อนจะหันกลับมาตอกเขาไปด้วยเสียงที่กดความสิ้นเครื่องเอาไว้มากที่สุด

“คุณจะคิดยังไงก็แล้วแต่คุณนะคะ แต่ฉันมาที่นี่ในฐานะคนดูแลคุณย่า”

“คนดูแลคุณย่าอย่างนั้นหรอ” เจ้าของใบหน้าในเงามืดแค่นหัวเราะออกมา ก่อนจะไล่สายตาลวนลามเรือนร่างของคู่สนทนาตั้งแต่หัวจดเท้า

“คุณทำอะไรนะ!” เธอรีบยกพอนแขนเรียวบางขึ้นปกปิดส่วนที่คิดว่าจะอยู่ในสายตาของคนตรงหน้า พร้อมกับที่ขาสองข้างก้าวถอยหลังทันทีด้วยสัญชาตญาณการป้องกันตัว

“ทำไม ฉันก็ช่วยประเมินราคาสินค้าของเธอให้ไง ที่นี้นะ... เขาให้ราคาไม่เหมือนที่โน่นหรอกนะ เวลาเธอไปเสนอขายสินค้า เธอจะรู้ใจว่าเธอจะต้องตั้งราคาเท่าไรหรอ ออกเท่านั้น เอะเท่านั้น แต่ผ่านงานมา...”

“หยาบคาย!”

“หิ แค่นี้หยาบคายหรอ เธอบอกมาเลยดีกว่า เธอต้องการเท่าไรหรอ ฉันซื้อเธอเอง”

ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างเพราะคำเหยียดหยามจากปากผู้ชายที่ไม่ได้รู้จักเธอดีเลยสักนิด มือบางกำหมัดแน่นเพื่อสะกดอารมณ์โกรธที่กำลังก่อตัวขึ้นเอาไว้ แต่คนตรงหน้ากลับเดิมเชื่อไฟซ้ำเข้าไปอีก

“ห่าล้าน แล้วไปจากที่นี่ซะ!”

“เงินอาจจะซื้อฉันได้ แต่ต้องไม่ใช่เงินจากคนจิตใจสกปรกอย่างคุณ” แล้วความร้อนรุ่มในอกก็ปะทุออกมาฟาดฟันกับเสื้อร้ายในที่สุด

“ใช่ ฉันมันจิตใจสกปรก ไม่ใช่สุภาพบุรุษอย่าง...พี่หมอธ...ของเธอรอกนะ ถ้ายังคิดจะอยู่บ้านนี้ก็ระวังไว้ให้ดีละกัน เพราะว่า

ฉันจะทำทุกทางให้เธอต้องกระเด็นออกไปจากบ้านหลังนี้ อย่าคิดนะ
ว่าฉันไม่รู้ว่าคุณเข้ามาที่นี่มีจุดประสงค์อะไร เธออาจจะหลอกคุณย่า
ได้ แต่เธอหลอกฉันไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ช่วยรู้เพิ่มเอาไว้อีกอย่างละกันนะคะ ฉัน
เข้ามาที่นี่โดยเซ็นสัญญาในฐานะลูกจ้างของคุณย่าพริ้มเพรา เพราะ
ฉะนั้นคนเดียวที่จะทำให้ฉันออกไปจากบ้านหลังนี้ได้คือคุณย่าพริ้มเพรา
เท่านั้น...ไม่ใช่หลานอย่างคุณคะ...คุณธาม”

“ก็ดี ถ้าอยากจะทำอะไรที่มากกว่านี้ก็ไป แต่ฉันบอกไว้ก่อนเลยนะ
ว่าถ้าเธอทำให้คนบ้านนี้ต้องเจ็บ ไม่ว่าจะทางร่างกายหรือว่าจิตใจ...”

คนตัวสูงสาวเท้าเข้ามาใกล้จนสาวร่างบางที่เกินจะสู้ไหวต้อง
ถอยเท้าหนี แต่ถอยได้เพียงไม่กี่ก้าวแผ่นหลังของเธอก็ชนเข้ากับผนัง
ด้านหนึ่งของซานพักบันไดอย่างจัง

ธามกดยิ้มมุมปากอย่างพอใจ ก่อนจะยกแขนสองข้างยันกับ
ผนังเอาไว้ไม่ให้เธอหนี เขาก็ดกรามด้วยความโกรธที่ร้อนร้าวอยู่ภายใน
กอดสายตาลงมองร่างบางที่ก้มหน้าห่อตัวลีบจนเธอรับรู้ถึงแรงกดดัน
นั้นได้ ก่อนจะโน้มหน้าลงที่ข้างหู

“บ่อบัวหลังบ้านนั่นนะ เธอได้ลงไปอยู่กันบ่อย”

เสียงเขาแผ่วเบาแต่เขย่าหัวใจคนตัวลีบจนต้องกัดฟันแน่น
สะกดความกลัวมากมายที่กำลังจะกลืนตัวเป็นน้ำตาเอาไว้ ไม่กล้า...
แม้แต่จะมองหน้าคนโมโหร้าย

แต่ก็เหมือนสวรรค์กำลังเพราะทันทีที่เธอหลบสายตา ความ
เกรี้ยวกราดของผู้ชายตรงหน้า...ก็เข้าสะบัดหัวใจดวงน้อยให้กระเด็น
ไปกองกับพื้น

“งยหน้าขึ้นมองตาฉัน เธอจะรู้ว่าฉันพูดจริงๆ! เอสเธอร์ ลี
ไม่สิ...ซอผกา หึ”

หกเดือนก่อนหน้า

“ขับให้มันเร็วกว่านี้หน่อยไม่ได้หรือวะไอ้ชิน แชงเลยๆ เร็วๆ ดิวะ เดียวก็ไปไม่ทันกันพอดี ถ้าชวดงานนี้คุณย่าดิงหูจนยานไปถึงเข้าแน่”

ชายร่างสูงที่นั่งตำแหน่งข้างคนขับร้อนใจจนนั่งไม่ติดเบาะ เสียงตะแบงที่ดังมาเป็นระยะเร่งให้เจ้าของรถเพิ่มความเร็วให้ทันกับความรีบเร่งของใจคนพูด

“นี่ก็เร็วสุดแล้วครับไอ้คุณธาม แกไม่เห็นหรือ ข้างหน้าติดยาว เป็นหางว่าวเลย ใครใช้ให้แกมัวแต่เซ็นเอกสารอยู่ล่ะ รู้อยู่ว่าต้องไปลิงคิโปร์เข้านี้ พลาดไฟลต์นี้แกไปไม่ทันนัดลูกค้าแน่”

คนฟังขมวดคิ้วด้วยสายตาทหาเรื่อง “รู้แล้วนะยังจะม้าย้าอีก จนถึงบอกให้ขับเร็วๆ อยู่นี่ไง พอๆ จอดๆ ฉันขับเอง ขับอย่างเกาขายรถแล้วไปซื้อเต่าเหอะ”

“ไม่เว้ย ฉันไม่มีวันให้แกมานั่งตรงนี้ได้เด็ดขาด” เสียงแข็งของเจ้าของรถเย็นย่นหนักแน่น เป็นต่ายร้ายดื้ออย่างไรเขาก็ไม่ยอมเอาชีวิตไปแขวนบนเส้นด้ายอีกแน่ๆ

“เร็วดิวะ มันจะขึ้นทางด่วนแล้ว เดียวจอดไม่ได้ ไอ้ชินจะจอด

“ไม่จอด”

“ไม่ งามไม่ ไม่ได้ขาด”

“ไฉน...” เสียงกต๋อที่ลากยาวเริ่มบอกชะตาชีวิตของคนขับ แต่ดูเหมือนว่าเขาก็...ไม่ยอมง่ายๆ เช่นกัน

“ไม่!”

งามสะบัดสายตาไปทางเจ้าของเสียงแข็งที่เพ็งจ้องเข้ากระแทกหู เขาทันที และแวตารีบหนึ่งที่ไร้คำพูดของเขาก็ทำให้ชายผู้หนักแน่น ในคำตอบนั้น...

“ไม่จอดตรงนี้ เดี่ยวจอดข้างหน้าให้ ตรงนี้มันขาวแดงครับ คุณงาม” เอ้อ...จะจอดไม่จอดไฉนก็ตายอยู่ดี

สิ้นคำสั่งผ่านสายตาของเพื่อนสนิทที่พ่วงตำแหน่งเจ้านายของ ทนายความชินกฤต ไม่ใช่บุคคลหลังพวงมาลัยรถเท่านั้นที่เปลี่ยน แต่บรรยากาศในรถก็...ดูเหมือนจะถูกเปลี่ยนไปด้วย

“เฮ้ยๆ งาม เบาๆ ดี เบาๆ เฮ้ยยย!! เฉียดกระจกข้างคันตะกี้ ไปเท่าซั่มด” ชินกฤตที่ตอนนี้ถูกย้ายให้มานั่งตัวสั่นอยู่บนเบาะข้าง คนขับว่าพร้อมกับเอี้ยวตัวซ้ายที่ขวาที่ราวกับจะช่วยเพื่อนเล็กน้อย

ปากที่ต้องห้ามปรามไม่หยุดกับมือซ้ายที่กำแน่นอยู่กับมือจับ เหนือหัวบอกความหวาดกลัวจนแทบอยากจะฝังตัวเข้าไปในเบาะได้ ไม่ผิดเพี้ยน...ส่วนมือขวานะเหรอ พ้นอยู่กับเข็มขัดนิรภัยนั้นไง ไม่รู้ วันนี้จะเป็นวันสุดท้ายของทนายชินริเปล่า

คนถูกเรียกชื่อเหลือบมองเพื่อนเพียงเสี้ยววินาที ก่อนจะเบน สายตากลับไปสอดส่องหาช่องทางที่จะพาเขามุ่งหน้าไปถึงจุดหมาย ให้เร็วที่สุด มือซ้ายตบปรับเพิ่มเกียร์ให้เร่งเครื่องได้แรงขึ้น ก่อนจะพุ่ง ทะยานปาดซ้ายปาดขวาด้วยความเร็วของรถที่แทบไม่เฉียดใกล้คำว่า ตะเเบก บวกกับความแม่นยำในการหลบหลีกที่โฉบไปเฉียวมาจน คนข้างๆ ที่ชื่อชินแต่ก็ไม่เคยชินถึงกับต้องกลั้นหายใจ

“ไอ้อ้ามๆ บนทางด่วนมีกล้องนะเว้ย เดียวก็โดนจับความเร็ว
หรือก”

“เออ” คำตอบรับสั้นๆ ดูเหมือนคนฟังเข้าใจ แต่ก็...ไร้ความหมาย
เพราะในเวลาไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น...

“ไอ้อ้ามมม! อย่าแข่งงง!” เสียงตะโกนลั่นรถพร้อมกับที่แขน
ชินกฤตตั้งขึ้นเป็นเกราะกำบัง ไม่กล้าสู้กับความหวาดเสียวสุดใจที่พุ่ง
เข้ามา ก่อนการเคลื่อนไหวที่แน่นิ่งลงของตัวรถจะช่วยเปิดตาชายหนุ่ม
สติหลุดให้ได้รับรู้ถึงความเป็นไปรอบตัว

ลมหายใจเอือกใหญ่ถูกพ่นออกมาซ้ำๆ คล้ายจะเน้นย้ำถึงการ
รอดชีวิตให้ตัวเองแน่ใจ ก่อนมือหนาจะยกขึ้นตีข้างแก้มเบาๆ เพื่อช่วย
ยืนยันอีกแรง

“ขอบใจมาก ไปนะ” เสียงของคนที่กำลังผลักประตูข้างคนขับ
ออกไปเรียกให้หนายหนุ่มละการจัดเรียงสติเอาไว้ก่อน แล้วหันมา
ยกมือรับคำบอกลาจากไอ้เพื่อนยาก ที่เกือบจะฆ่าเขาด้วยวิธีนี้มาแล้ว
หลายครั้ง

ชินกฤตสั่งขาที่เริ่มเมื่อยเพราะช่วยคนขับเบรกจนตัวเกร็งมา
ตลอดทางให้ลงจากรถ เขายืนฟังประตูรถ เอียงคอมองคนที่กำลังวิ่ง
ฝ่าม่านฝนที่เดินขวิกไขว้ในสนามบินสุวรรณภูมิ

“กางเกงยีน เลื้อยียดขาว แจ็กเกตน้ำตาาล กับไอ้กระเป๋าสุดเท่
ของแก มันมีส่วนไหนเป็นลูกนักธุรกิจที่จะไปเจรจาสัญญาร้อยล้านมั่ง
วะไอ้อ้าม เอ้อ...แกนี่มันสุดๆ จริงๆ” เขาพึมพำพลางส่ายหน้า “หวัง
ว่าคงไม่ลืมเปลี่ยนสูทก่อนนะเว้ย”

เมื่อคนมาส่งหมดหน้าที่ก็ตัวปลิวกลับบ้าน ส่วนอีกฝั่งหนึ่งนะ
เธอ...ก็ตัวปลิวเหมือนกัน ใส่เกียร์หมาจนตัวปลิวหน้าตั้งเลย นี่ยัง
นับว่าโชคดีที่ช่องเช็กอินของชั้นธุรกิจไม่ต้องต่อแถวยาว เลยทำให้
ชายผู้ที่กำลังจะได้รับตำแหน่งผู้โดยสารคนสุดท้ายของเที่ยวบิน

ผ่านด่านแรกมาได้อย่างง่ายดาย

อันที่จริงตัวการที่จะทำให้เขาตกเครื่องไม่ใช่การใช้เวลาอยู่ที่เคาน์เตอร์เช็คอิน หรือการตรวจหนังสือเดินทางที่เขาเพิ่งผ่านมาหรอก แต่เป็นขั้นตอนที่ยุงยากของระบบรักษาความปลอดภัยตรงหน้านี้ต่างหาก

“รบกวนผู้โดยสารถอดแจ็กเกต เข็มขัด และเครื่องประดับทุกชนิดใส่กระบะพลาสติกด้วยนะคะ กระเป๋าส่วนตัวและเครื่องมือสื่อสารทุกชนิดด้วยค่ะ เลื่อนกระบะพลาสติกเข้าเครื่องสแกนต่อจากสัมภาระของท่านเลยนะคะ”

ผู้โดยสารหนุ่มถอนหายใจด้วยอาการหน่ายๆ แต่ก็ยอมทำตามขั้นตอนอย่างว่าง่าย ดินะที่แถวของชั้นธุรกิจไม่ยาวจนเลี้ยวลดคดไปเคี้ยวมาเหมือนชั้นประหยัดที่อยู่ข้างๆ ไม่อย่างนั้นละก็...อย่าว่าแต่ตกเครื่องเลย ดีไม่ดีจะโดนคุณย่าถีบตกเก้าอี้รองประธานตามไปพร้อมๆ กันเลย

“ใช้คุณธามที่จะเดินทางกับสิงคโปร์แอร์ไลน์ ไฟลต์เอสคิวเก้าเจ็ดสามรีเปล่าคะ” พนักงานภาคพื้นที่ได้รับมอบหมายให้ตามหาผู้โดยสารคนสุดท้ายของเที่ยวบิน เอ่ยถามชายหนุ่มที่เพิ่งจะหลุดจากขั้นตอนระบบรักษาความปลอดภัยของสนามบินเข้ามา

ธามที่กำลังง่วนอยู่กับการใส่เข็มขัดให้กลับเข้าที่เงยหน้าขึ้นตอบคนถาม “ใช่ครับ”

“ตอนนี้เครื่องจะออกแล้วนะคะ”

“ครับๆ ในกระเบนน้้นก็ของผม รบกวนช่วยหน่อยได้ไหมครับ” ผู้โดยสารคนสุดท้ายขึ้นไปที่กระบะพลาสติกอีกใบที่อยู่ใกล้พนักงานภาคพื้นคู่สนทนา

“เอาของยัดๆ ใส่ในเสื้อก็ได้ครับ” ชายคนเดิมว่าเสริมพร้อมกับหยิบโทรศัพท์มือถือและกระเป๋าส่วนตัวยัดเข้าในกระเป๋าทางเกง ก่อน

จะหนีไปคว่ำกระเป๋ากับและถุงคลุมส่วที่วางอยู่ถัดออกไปไม่กี่มิล

เจ้าหน้าที่สาวเห็นว่าเวลาเหลือน้อยจึงรีบหยิบเสื้อแจ็คเกตของผู้โดยสารขึ้นมาจากกระบะ พร้อมกับหยิบนาฬิกาข้อมือที่วางอยู่ข้างๆ กันใส่เข้าไปในกระเป๋าสีเสื้อแจ็คเกตตามไปให้ด้วย

และเพียงไม่กี่นาทีหลังจากจัดการกับสัมภาระสิ้นสุด เจ้าหน้าที่ภาคพื้นก็พาผู้โดยสารที่เกือบจะต้องเกาะปีกเครื่องบินกลับเข้าไปนั่งในเครื่องบินได้อย่างปลอดภัย แม้จะเฉียดฉิว...และหอบแฮกมากก็ตาม

“แต่เริ่มต้นยังขนาดนี้ หวังว่าสามวันบนเกาะสิงโตทะเลคงไม่มีอะไรมาเซอร์ไพรส์ผมอีกนะครับ...แฮ้อ”

ขณะที่คนหนึ่งหยิบหูฟังราคาแพงขึ้นครอบหู ตัดสินใจใช้เวลาสองชั่วโมงครึ่งต่อจากนี้ปลีกวิเวกจากนกเหล็กที่กักขังเขาจากอิสรภาพ เข้าไปเดินเล่นในห้วงนิมิต หยอกล้อกับเหล่านางฟ้าอย่างเพลิดเพลิน

“ป้าสร้อยคะ เดี่ยวเอสวนเพิ่มผ้าเช็ดตัวอีกสองชุดที่ห้องแปดศูนย์ห้าด้วยนะคะ พอดีแขกที่จะเข้าพักนี้เขาขอเตียงเสริม” สาวน้อยร่างบางเอ่ยเสียงหวานกับพนักงานทำความสะอาดหญิงชาวไทยวัยสี่สิบกลางๆ ด้วยภาษาไทยชัดถ้อยชัดคำ แทนที่จะเป็นภาษาจีนหรือภาษาอังกฤษเหมือนอย่างเวลาเธอพูดกับคนอื่นๆ

ผมตรงยาวสีน้ำตาลอ่อนถูกมัดรวบขึ้นอย่างเป็นระเบียบและทะมัดทะแมงดังเช่นทุกวัน เสื้อโปโลสีฟ้าอ่อนมีโลโก้โรงแรมประทับอยู่บนหน้าอกกับกางเกงสแล็คสีดำที่ยาวไล่ไปตามขาเรียวตรงจดข้อเท้า นั้น ช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือในหน้าที่ให้เธอได้ก็ระดับหนึ่ง บวกกับแบบบันทึกการตรวจเช็คความเรียบร้อยของห้องพักโรงแรมระดับห้าดาวแห่งนี้ที่อยู่ในมือ...นั่นล่ะชุดทำงานประจำวันของเธอ

“ทำไมวันนี้แกช่างานเร็วจัง ที่จริงต้องเข้าพักไม่ใช่หรอ” ป้าสร้อยเอ่ยกับคู่สนทนาที่เข้ามาช่วยนางเซ็นรถอุปกรณ์ทำความสะอาด

สะอาดที่หนักอึ้ง

“ก็วันนี้แขกเข้าเกือบเต็มทุกห้องเลย มิเชลทำคนเดียวไม่ทัน บอสก็เลยโทร. ตามเอสมานี่ไงป้า”

“แล้ววันนี้ก็ต้องไปร้องเพลงที่ห้องอาหารเหมือนเดิมรีเปล่า”

คนถูกถามพยักหน้าตอบด้วยยิ้มจางๆ และนั่นก็ทำให้คนถาม สายหน้า ก่อนจะถอนหายใจเพราะโชคชะตาที่กลั่นแกล้งสาวน้อย

“แม่แกไม่น่ามาด่วนจากแกไปก่อนเลย เพิ่งจะเริ่มเข้ามาหา‘ลัย แท้ๆ’ ก็ต้องลาออกกลางคันมาทำงานจนตัวเป็นเกลียวแบบนี้” หญิง สูงวัยว่าพลางมองใบหน้าสวยหวานอย่างพิจารณา

เด็กสาวคนนี่คือหญิงสาวที่ทุกคนในโรงแรมห้าดาวที่ห้องพัก ราคาแพงหูฉี่ แต่กลับเป็นที่นิยมที่สุดในย่านมารินาเบย์แห่งนี้รู้จักกันดี

‘เอสเธอร์ ลี’ สาวน้อยเสียงใสลูกครึ่งไทย-สิงคโปร์ที่อายุเพิ่ง เอื้อมแต่เลขสองมาหมัดๆ แม้ว่าเธอจะใช้ภาษาจีน อังกฤษ และไทย ได้อย่างคล่องแคล่ว แต่ด้วยวุฒิการศึกษาสูงสุดที่ถืออยู่ในมือคือ มัธยม ปลาย สาวน้อยแสนอดคนนี่จึงจำต้องรับตำแหน่งพนักงานทำความสะอาด สะอาดห้องพักเป็นอาชีพหลักอย่างหาตัวเลือกอื่นไม่ได้ ทว่าด้วยความ ขยันและใส่ใจรายละเอียดของเธอ ในเวลาเพียงสองปีเธอก็ได้รับ อนุญาตให้ลอบคราบชุดพนักงานทำความสะอาดออก แล้วหันมา สวมยูนิฟอร์มผู้ตรวจเช็คความเรียบร้อยแทน

“แม่เขาป่วยมานานแล้ว ลำบากเพื่อเอสมาก็มาก ให้แม่ได้ไป พักผ่อนอยู่บนสวรรค์เถอะค่ะ ยังไงท่านก็ส่งกำลังใจลงมาให้เอสบ่อยๆ อยู่แล้ว ป้าไม่ต้องห่วง ถึงเอสตัวคนเดียว อาจจะเหงาไปบ้าง แต่ก็มี พี่ๆ ป้าๆ น้ำๆ อยู่รอบตัว แถมทุกคนก็ทั้งน่ารักและใจดีกับเอสด้วย”

“เห็นแก้มได้ป้าก็เบาใจ นี่แล้วเวลาแกไปร้องเพลงที่ห้องอาหาร ก็ระวังแขกแถวๆ ไม่กั้นนักท่องเที่ยวนั่งไว้อีตึ๊ง นา หน้าตาดึงสวยๆ อยู่”

“โอ้ป้าสร้อย เอสร้องเพลงบนเวทีนะ ไม่ได้เดินไปหาพวกเขา

ซะหน่อย ป้าไม่ต้องเป็นห่วงหรอก” ยิ้มหวานระคนหัวเราะระบายขึ้นบนใบหน้าจิ้มลิ้มอีกครั้ง ก็จะไม่ให้ยิ้มได้อย่างไร ก็ดูสิ...รอบตัวเธอมีแต่คนน่ารักอย่างที่บอกจริงๆ ไหมล่ะ

“เฮ้อ...งานเก่าไป งานใหม่มาอีกจนได้”

ชายร่างสูงในชุดสูททั้งตัวลงนอนบนเตียงอย่างอ่อนล้าในห้องพักระดับพรีเมียม ที่คู่ค้าจัดเอาไว้รับรองการมาร่วมเซ็นสัญญาข้อตกลงที่อาจมีมูลค่าถึงร้อยล้านของสองบริษัทยักษ์ใหญ่

“ไหนใครบอกว่าถ้าเราทำให้เงินเข้ามาหาตอนหลับไม่ได้ เราก็ต้องเดินออกไปหาเงินตลอดชีวิต มาดูชีวิตไอ้ธามนี่ เงินเข้ามาทุกช่องทางเลยครับ แต่ก็ยังต้องออกไปหาเงินอยู่ดี ไม่เคยได้หลับสนิททีๆ กับเขาลักคีน” ผู้บริหารหนุ่มบ่นพึมพำ กวาดมองความหรูหราและใหญ่โตโอ้อวดของห้องพักที่ราคาต่อคืนอาจจะมากกว่าเงินเดือนทั้งเดือนของพนักงานในบริษัทเขาด้วยซ้ำ แต่น่าแปลกที่มันไม่ได้สร้างความผ่อนคลายใดๆ ให้เขาเลย ลมหายใจอุ่นๆ ถูกพ่นออกมาอีกครั้ง

“จะเปิดห้องใหญ่ขนาดนี้ทำไมเนี่ย ความว่างเปล่าจะทับตายอยู่แล้ว” ชายหนุ่มตะโกนลั่น ก่อนมีอหนาจะล้วงสมาร์ตโฟนที่ซ่อนอย่างสนุกสนานอยู่ในกระเป๋ากางเกง และไม่วายบ่นพึมพำ “เฮ้อ... ลั่นได้ลั่นดี มีความสุขจริงๆ นะแกเนี่ย”

แล้วต่อนั่นเองชื่อของปลายสายก็ทำให้เขายิ้มมุมปากอย่างพอใจ

ธามแดงตัวขึ้นนั่งบนเตียงพร้อมกับการกดตอบรับปลายสายที่คุยค้างเอาไว้เมื่อเกือบหนึ่งชั่วโมงที่แล้ว “ใช่ ฉันว่างสองวันเลย คีนนี่ก็ด้วย รีบมาเลย ยังไม่มีแพลนเลยวะ”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน สาวเท้าไปยังผนังอีกด้านหนึ่งของห้องพัก ผ่านม่านสีน้ำตาลเข้มถูกสะบัดให้เปิดออก ก่อนภาพทิวทัศน์ยามค่ำคืน

ของจุดที่เขารู้ว่ากันว่าเป็นจุดชมวิวยามค่ำคืนที่สวยงามที่สุดในสิงคโปร์จะปรากฏสู่สายตาเขา

แสงไฟจากตึกระฟ้าแย่งกันส่องสว่าง ระเบียบระย้าราวกับดาวบนท้องฟ้า ผืนน้ำทะเลที่นิ่งสนิทกำลังสะท้อนความสวยงามของสถาปัตยกรรมที่ฉายลงบนผิวของมัน ดุจภาพวาดสีน้ำขนาดใหญ่ที่รังสรรค์โดยความร่วมมือของธรรมชาติและความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์

สิงโตทะเลพ่นน้ำตั้งตระหง่านอยู่ไกลสุดตา สัญลักษณ์ที่เป็นเหมือนตัวแทนการต้อนรับผู้คนจากทั่วทุกมุมโลกให้เข้าสู่อ้อมกอดของสิงโตทะเลอย่างอบอุ่น

สายตาเยียบเย็นทอดยาวไปจนสุดลูกหูลูกตา วิสวสัยไม่แพ้มุมใดในโลก ตื่นตาตื่นใจอย่างที่ใครๆ ก็อยากสัมผัส...แต่มันกลับทำได้เพียง...กระตุกมุมปากของชายหนุ่มคนนี้ให้ยกขึ้นอย่างทำทนายเท่านั้น เพราะสิ่งที่เขาอยากสัมผัสไม่ใช่ความสว่างไสวที่ดึงดูดสายตาชาวโลก

แต่กลับเป็น...“ฉันอยากเห็น...ด้านมืดของที่นี่”

...ภาพหลังม่านที่ถูกปิดซ่อนเอาไว้วันนั้นต่างหาก

ที่ห้องอาหารกิ้งคัลบาร์บนชั้นสูงสุดของโรงแรม ด้วย กระจกใสที่รายล้อมรอบด้านทำให้ห้องอาหารขนาดกลางดูกว้างขวางกว่าความเป็นจริงไปถนัด ไหนจะถูกโอบล้อมด้วยความตระการตาของวิวตึกสูงเสียดฟ้าที่ดูเหมือนจะเอื้อมแตะดวงดาวได้นั้นอีก ยิ่งรวมพนักงานสาวเสิร์ฟแสนสวยที่เดินโฉบไปเฉียวมาทั่วร้านเข้าไปด้วยอีกละก็ บรรยากาศชวนฝันของสวรรค์บนโลกมนุษย์ชัดๆ

“โอ้ใจ ฉันบอกแกว่าอยากดูด้านมืด แต่แกพามาห้องอาหารของโรงแรมที่ฉันพักเนี่ยนะ โห่ ไฉ่แบบนี้ที่เมืองไทยก็มีเว้ย” งามหันไป

ไวโยใส่ใจ นักบริหารชาวไทยที่เข้าทำงานในบริษัทของสิงคโปร์ตั้งแต่เรียนจบ เพื่อนร่วมคลาสสมัยเรียนปริญญาโทของเขา ถึงแม้เจ้าตัวจะยอมรับว่าความเจริญหูเจริญตาครอบตัวทำให้รู้สึกดีไม่น้อย แต่เพราะผิดจุดประสงค์ไปหน่อย คนที่ไวโยวายเป็นขอออกฤทธิ์บ้าง

“ไอ้เรื่องนั้นเดี๋ยวเราไปกันพรุ่งนี้ก็ได้ แต่ที่พาแกมาที่วันนี้เพราะอยากให้เห็นได้ดูอะไรบางอย่าง ไหนๆ แกก็พักที่นี่แล้ว ถ้าไม่ได้เห็นคงเสียเที่ยวแย่ เมืองไทยมีไม่มีไม่รู้ละ แต่ที่รู้นะถูกใจแกแน่ๆ”

แก้วน้าสีอำพันที่เพิ่งจรมีผีปากหมามาดๆ ถูกวางลงบนโต๊ะ ก่อนเจ้าตัวจะเลิกคิ้วแล้วกระตุกยิ้มร้ายที่กระซกหัวใจสาวๆ มานักต่อนัก เมื่อรับรู้ความหมายโดยนัยของสิ่งที่คนตรงหน้าพูด

เพราะสมัยเรียนรามและใจคือบัดดี้คู่หูคู่ซี้ สองหนุ่มนักศึกษาปริญญาโทของคณะบริหารธุรกิจมักจะออกเก็บข้อมูลหรือเรียกตามภาษาธุรกิจว่า...สำรวจตลาดของสิ่งสวยๆ งามๆ ยามค้าคืนเสมอ ขยันขันแข็งชนิดที่เรียกได้ว่ากลางวันคือนักเรียน...ส่วนกลางคืนนะเหอ...ก็นักล่าตัวยงนั่นละ

“ว่าแต่ทำไมแกอยากไปที่แบบนั้นนักวะ ปกติแกไม่ซื้อของพรรคินนั้นไม่ใช่เหอ หรือว่าเดี๋ยวนี้เปลี่ยนแล้ว”

“เฮ้ย ไม่ได้จะไปซื้อเว้ย แต่คู่ค้าที่ฉันเพิ่งเซ็นสัญญารับงานก่อสร้างของเขาไปวันนี้ เขาชวนให้ฉันมาลงทุนโครงการใหม่กับเขาที่นี่เลย แต่แกก็รู้ ฉันเพิ่งมาที่นี่ครั้งแรก เพราะฉะนั้นถ้าฉันจะลงทุนที่นี่ ฉันต้องรู้จักที่นี่...ทุกซอกทุกมุม เข้าใจ?”

คนสงสัยพยักหน้ารับคำตอบจากเพื่อน ขนาดไม่เจอกันมาหลายปี ‘ราม ดำรงค์สกุลพิพัฒน์’ ก็ยังคงละเอียดและรอบคอบเสมอ

การสนทนาของเพื่อนซี้ที่ไม่ได้เจอกันมานานดำเนินไปด้วยรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และ...ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ จนทั้งคู่ไม่ทันได้สังเกตเลยว่า เสียงเพลงที่บรรเลงเคล้าบรรยากาศ

สรวงสวรรค์กำลังค่อยๆ เบาลง เบาลง และเสียบสนิทไปในที่สุด แต่ก็เพียงแค่ชั่ววินาทีหนึ่งเท่านั้น เพราะก่อนที่จะแยกทั้งร้านจะรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลง เสียงหวานของสาวร่างบางที่ยืนอยู่หลังไมโครโฟนก็ตรึงเอาทุกความสนใจให้ไปหยุดอยู่ที่เธอ ไม่เว้นแม้แต่...ชายที่นั่งหันหลังให้เวทีคนนี้

“wow! voice of a goddess”

ความตกตะลึงผลักดันความรู้สึกให้ออกมาเป็นคำพูดแผ่วเบา ก่อนคนพูดจะยัดตัวขึ้นราวกับถูกความตื่นเต้นที่ร่าเริงในหัวใจกระตุ้นให้ตื่นตัว

“and also pretty like an angel” โจว่าเสริมพร้อมกับทำสัญญาณมือให้เพื่อนหันหลังไปมองสิ่งที่เขาภูมิใจนำเสนอ

และทันทีที่ภาพเจ้าของเสียงเซ่เข้าหัวใจวิ่งเข้ากระทบสายตาหัวใจของชายหนุ่มเหมือนตกลบลงก่อนจะแล่นปรี๊ดขึ้นจุกถึงลิ้นปีอีกครั้ง น้ำลายอีกใหญ่ถูกกลืนลงหล่อเลี้ยงลำคอที่แห้งผาก ก่อนจะตามมาด้วยการเป่าปากที่หมายจะให้ลดความเร็วของหัวใจที่ไม่ได้เต้นแรงมาก...แค่เหมือนวิ่งมาราธอนมาหมาดๆ เท่านั้นเอง

“be turning heads”

“เห็นไหมฉันว่าแล้ว ตัวเล็กๆ จิ้มลิ้มๆ แบบนี้ก็ต้องชอบไอ้อวบๆ อี้มๆ ที่ชอบพูดไว้นะแค่ป้องกันหัวใจตัวเองไซ้ไหมครับเพื่อน”

ถามไม่สนใจคำแซวของเพื่อนร่วมโต๊ะ เพราะตอนนี้เสียงที่ดังที่สุดในหูคือเสียงเต้นที่บ่าระห่ำของหัวใจ และเสียงที่ดังก้องที่สุดในหัวใจ...คือเสียงเพลงที่สะกดทุกลมหายใจ...โดยผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่เขาไม่อาจจะละสายตาได้เลยคนนี้

“อย่ายิ้มเชียวนะ อย่ายิ้มเชียว” เขาพึมพำบอกกับเจ้าของเรือนร่างออรชรที่มิดสายตาเขาเอาไว้อาจกระยะไกล ราวกับว่าเธอจะไต่บิน แต่ดูเหมือนว่าคำขอร้องผ่านสายตาจะไม่เป็นผล เพราะเพียง

ไม่กี่วินาทีที่เสียงพูดนั้นสิ้นสุด นักร้องสาวบนเวทีก็ระบายยิ้มกว้างขึ้น บนใบหน้าสวยทันที

“อ้อ! ตาย...” กระสุนนัดสุดท้ายที่ชื่อว่า ‘ยิ้มแสนหวาน’ ตรงเข้าปลิดชีวิตผู้ชายชื่อธามให้นอนเลือดอาบคาโต๊ะได้ในนัดเดียว

เมื่อหนาคว่าแก้วแอลกอฮอล์สีเข้มกรอกลงปากรวดเดียวจนหมด ก่อนจะหันกลับมาหาเพื่อนที่นั่งอมยิ้มมองอาการสะอึกจนเสียศูนย์ของแดชาโนวาทตรงหน้า ที่ขนาดว่าอกรบเคียงบำเคียงไหล่มาด้วยกันหลายศึก เขายังไม่เคยเห็นเสือร้ายออกอาการมากมายขนาดนี้มาก่อน

“โอ้โห...ฉันว่าฉันอยากได้วะ”

คนถูกเรียกชื่อหลุดขำพรีตเพราะคำพูดที่ตรงไปตรงมาจนเกินเหตุของเพื่อน ก่อนจะส่ายหน้าแล้วทำสัญญาณให้เพื่อนโน้มตัวเข้ามาหา

“เรื่องนั้นแกต้องจัดการเอง ที่ฉันช่วยแกได้ก็มีแค่...ชื่อของเธอ คือ...เอสเธอร์ ลี”

‘ชื่อของเธอคือ...เอสเธอร์ ลี’

เสียงคำพูดนั้นยังคงดังสะท้อนซ้ำๆ อยู่ในหัว แม้เวลาจะล่วงเลยมาเกือบสามชั่วโมงแล้วก็ตาม แต่ทั้งภาพ เสียง หรือแม้แต่ชื่อของผู้หญิงคนนั้น ยังคงชัดเหมือนว่าเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่าน...ซ้ำร้ายไปกว่านั้น ยิ่งเขาพยายามจะลบมันออกไปจากหัวเท่าไร ก็เหมือนยิ่งเปิดทางให้ผู้หญิงคนนั้น...เข้ามาก่อกรนหัวใจได้อย่างไม่หยุดหย่อน

ร่างสูงทอดกายอยู่บนโซฟาด้านหนึ่งของห้องพัก ความอ่อนล้าผสมกับฤทธิ์สุรากำลังทำให้เปลือกตาของเขาค่อยๆ ปิดลง แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้เจอกับนางในฝันคนไหน ภาพรอยยิ้มละลายหัวใจที่เพิ่งถูกยิงเข้าใส่ก็ฉวยขึ้นสกัดความลึกลับของหนุ่มโสดคนนี้เข้าเสียก่อน

“โอ๊ย! บ้าไปแล้ว” ธามดึงตัวขึ้นจากโซฟา ก่อนจะยกมือหนา

ขึ้นขี้นมอย่างลวกๆ

“ไม่เห็นจะอยากได้เท่าไรเลย ทำไมต้องตามหลอกหลอนอยู่ได้” คนไม่ยอมรับหัวใจตัวเองปนกับลมกับฟ้า ก่อนจะหักใจลุกขึ้นจากโซฟา แล้วตรงไปควานหาเครื่องช่วยผ่อนคลายอารมณ์ในกระเป๋าคือ

บุหรี่ของสี่เขียวถูกหยิบขึ้นมาเคาะกับมือเบาๆ ให้ของข้างในเขยื้อนตัวออกมา แต่ยังไม่ทันที่เจ้าของจะได้ใช้มัน ภาพเหตุการณ์เมื่อตอนเช้าก็เข้ามาเตือนความจำให้เขาเสียก่อน

“เอาเข้าไป ดันโยนไฟแช็กทิ้งไปตอนจะขึ้นเครื่อง ให้มันได้อย่างงี้สิวะไอ้ธาม” คนไม่สบอารมณ์สบถซ้ำ

ร่างสูงเดินอาดๆ ไปคว้าแจ็กเก็ตสีน้ำตาลที่พาดไว้กับผนังพิงเก้าอี้ขึ้นสวม ของบุหรืในมือถูกยัดเข้ากระเป๋าเสื้ออย่างลวกๆ แม้ว่านาฬิกาในห้องพักจะบอกกับเขาว่านี่ก็เกือบจะตีสามแล้ว แต่ร้านสะดวกซื้อก็น่าจะเปิดอยู่ ถ้าได้บุหรืสักมวนกับเปียร์อีกสักกระป๋องคืนนี้ก็นอนหลับสบาย...ไร้คนกวนใจได้เสียที

ธามก้มหยิบกระเป๋าใส่ตางค์จากลิ้นชักโต๊ะหน้ากระจก และก็ป็นจังหวะที่ดวงตาเข้มเหลือบเห็นความเปลี่ยนแปลงบางอย่างผ่านกระจกใสบานใหญ่ที่ไร้ผ้าม่านบดบังอยู่

“เออ ฝนจะตกอีก ชีวิตดีจริงๆ” คนหัวเสียทำสะเอวอย่างเหนื่อยใจ

ถ้าคิดว่าการกลั่นแกล้งจากธรรมชาติจะขัดขวางความอยากของผู้ชายคนนี้ได้ละก็...ผิดถนัดแล้วละ

ธามเดินกลับไปทีกระเป๋าคความรีบเร่งทำให้เขาตัดสินใจเหทุกอย่างในเป้ออกมาจนหมด ชายหนุ่มกวดมมองของที่เกลื่อนกลาดบนโซฟาอย่างคร่ำๆ ก่อนจะคว้าหมวกแก๊ปคู่ใจขึ้นสวม รีบไปรีบมาก่อนที่ฝนจะเทลงมาละกัน

เอสเธอร์มองตัวเลขดิจิทัลจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือของ

เธอ จะดีสามแล้วหรอเนี่ย วันนี้ร็องประจำห้องอาหารอีกคนไม่มา แทนที่เธอจะได้เลิกตามเวลา ก็ต้องยืนยาวไปจนร้านปิด แถมพอปิดร้านแล้วยังถูกลากให้ไปช่วยเช็ดจานหลังครัวต่ออีก กว่าจะหลุดออกจากประตูปนักงานมาได้ รถไฟเที่ยวสุดท้ายก็โบกมือลาไปตั้งแต่เธอยังยืนเป็นเดอะสตาร์อยู่บนเวทีนั้นแล้ว

รถไฟหมด!...จะให้ทำอะไรได้ล่ะ คนที่ต้องเก็บเงินทุกเซนต์เอาไว้เพื่อการดำรงชีพอย่างเธอคงไม่มีหน้าไปโบกแท็กซี่ที่บวกราคาเพิ่มหลังเที่ยงคืนแบบนี้ แล้วนั่งเฉียดฉายกลับบ้านได้หรอก แม้ว่าวันนี้จะเหนื่อยแค่ไหน ก็คงหนีไม่พ้น...เดินกลับเหมือนอย่างทุกครั้งที่ไม่ทันรถไฟนั่นละ

“เอสเธอร์คนดังโดนเรียกไปแทบจะทุกแผนกเลย ลีนนี่นี่คงได้ตำแหน่งเบ็ดตัวที่อุปประจำโรงแรมแน่ๆ” สาวร่างบางว่าพลางเดินแกว่งแขนไปมาคล้ายจะกระตุ้นร่างกายที่เหนื่อยล้าให้ตื่นตัว ปากที่บ่นอุบอปปักบ่นไปอย่างนั้นละ เธอรู้ดีว่าการที่มึงงานทำจนยุ่งวุ่นวายไปตลอดทั้งวันแบบนี้มันดีกว่าไม่มีใครจ้างเธอเป็นไหนๆ เพราะผู้หญิงตัวคนเดียวไร้ซึ่งครอบครัวที่พึ่งพาได้อย่างเธอ ตกงาน...อาจจะพังดูไม่แยءเท่าไร แต่...อดตาย!...ตัวต่อไปที่จะตามมาหลังจากนี้นั้นละสิ ภัฏหาระดับชีวิตเลยนะ

ขาเรียวก้าวเดินไปตามเส้นทางที่เธอค่อนข้างคุ้นชิน แต่ก็ไม่ได้ใช้เป็นประจำ เพราะเส้นทางนี้เป็นทางลัดที่ช่วยย่นระยะทางจากที่ทำงานถึงที่พักให้ใกล้ขึ้น แต่ด้วยทางเดินที่เป็นซอยแคบและค่อนข้างมืด ดังนั้นหากเป็นวันที่เธอเลิกงานตรงตามเวลาอย่างทุกวันแล้วละก็...รถไฟฟ้าคือการเดินทางอันดับหนึ่งที่หญิงสาวคนนี้จะเลือกใช้

พนักงานสาวก้าวฉับๆ อย่างว่องไวภายใต้แสงสลัวจากหลอดไฟตามข้างทาง ที่ดูแล้วแต่จะหลอดใกล้จะสิ้นชีพเต็มที และไม่รู้ว่าเป็น

เพราะความกลัวหรือเปล่าที่ทำให้หญิงสาวเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติของสภาพรอบตัว ไม่สิ...ถ้าจะพูดให้ถูกเธอรู้สึกเหมือน...มีใครบางคนกำลังตามมาต่างหาก!

เจ้าของใบหน้าสวยเหลียวกลับไปมองหาต้นตอของความผิดปกติที่เธอสัมผัสได้ แต่ก็ไร้ซึ่งสิ่งใดๆ ที่เธอมองหา สาวร่างบางรีบก้าวเท้าให้เร็วขึ้น แต่ยิ่งเธอก้าวเร็วเท่าไร เสียงฝีเท้าของใครอีกคนที่ตามมาก็ยังชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น

หัวใจดวงน้อยเริ่มเต้นระส่ำ มันคงจะไม่เกิดขึ้นอีกหรือไม่ใช่หมดดวงตาคู่สวยสายไปมาด้วยความกระวนกระวายใจ เพราะนางบอกเหตุร้ายกำลังไล่หลังเธออยู่ เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าช่วงเกือบหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเกิดอะไรขึ้นกับชีวิต แต่มันมากกว่าสิบครั้งแล้วที่เธอจับสังเกตได้ว่ามีคนสะกดรอยตามเธอแบบนี้ แม้ว่าทุกครั้งเธอจะหนีรอดไปได้ก็ตาม แต่ก็ไม่ได้การันตีว่าครั้งนี้หรือครั้งต่อไปเธอจะรอดจากเงื้อมมือของคนเหล่านี้ไปได้

คนตัวเล็กหันมองข้างหลังถี่ๆ ด้วยความหวาดระแวง พร้อมกับเร่งความเร็วของขาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จากเดินทอดน่องเป็นเดินเร็ว และจากเดินเร็ว...มันกำลังจะกลายเป็น...วิ่ง!

หญิงสาวตัดสินใจออกวิ่งทันทีที่แน่ใจว่าความอันตรายกำลังใกล้เข้ามา หัวใจที่ถูกความกลัวเกาะกุมจนเย็นวบบ่ากำลังสั่นไหวอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง เสียงฝีเท้าของคนทีวิ่งตามมานั้นกำลังย่ำให้คนหัวใจสั่นไหวแน่ใจว่าสิ่งที่เธอคิดนั้นไม่ผิด มีคนกำลังตามเธอมาจริงๆ!

หญิงสาวหนีอย่างสุดชีวิต กลัวจนแทบจะระเบิดน้ำตาออกมา แต่ก็เพราะความกลัวอย่างสุดขีดอีกเหมือนกันที่ทำให้เธอต้องหยุดน้ำตาเอาไว้ให้ได้...ถ้าร้องไห้ตอนนี้ ไม่รอดแน่! เอสเธอร์

ในละแวกเดียวกันนั่นเอง ชายร่างสูงคนหนึ่งเพิ่งเดินออกมาจากร้านสะดวกซื้อพร้อมถุงหิ้วพลาสติก ที่มีเปียร์สองกระป๋องนอนแน่นิ่ง

อยู่ในนั้น เขายกท่อนแขนขึ้นดูนาฬิกาเช็คเวลาด้วยความเคยชิน แต่
แล้วก็ต้องถอนหายใจเมื่อข้อมือที่ว่างเปล่าช่วยเตือนความจำบางอย่าง
ให้เขา

“เอานาฬิกาไปไว้ไหนวะ จำได้ว่าตอนออกจากบ้านก็ใส่มาแล้ว
นี่หว่า” คนขี้นอนออกอาการอีกครั้ง

เขาใส่นาฬิกาข้อมือเรือนโปรดติดตัวแทบจะตลอดเวลา ทว่าตั้งแต่
ก้าวเหยียบเกาะสิงคโปร์ หาแทบจะพลิกห้องก็หาไม่เจอสักที...คง
ไม่ต้องซื้อใหม่หรอกใช้ใหม่ นั่นมันรุ่นลิมิเต็ด เอดิชั่นที่ชอบมากเสียด้วย
นะ

คนที่ไม่ค่อยถูกใจอะไรง่าย ๆ คิดวกวนอยู่ในหัว แล้วในตอนนั้น
เสียงปริศนาจากเงามืดก็พุ่งเข้าตีความคิดของเขาจนแตกกระจาย

“ต้องการอะไร” เสียงตะโกนที่แว่วมาจางๆ กระตุกหัวใจของ
ชายหนุ่มให้หันมอง

ขอyslลัวที่อยู่ห่างไปจากร้านสะดวกซื้อไม่มากนักนั่นคือที่มา
ของต้นเสียงแน่ๆ ขาวว้าวก้าวเดินตรงเข้าไปหาอย่างระมัดระวัง ภาษา
อังกฤษสำเนียงท้องถิ่นนั้นไม่ได้สะตูดใจเขาเท่ากับ...เสียงของคนพูด

ชายร่างสูงเดินเข้ามาหยุดที่มุมมืดด้านหนึ่ง คิ้วหนาขมวดเข้าหา
กันด้วยการเพ่งพินิจไปที่เป้าหมาย แทรกผ่านการต่อสู้กันของความมืด
กับแสงไฟริบหรี่ข้างทาง ก่อนที่น้ำลายอีกใหญ่จะไหลลงคอเมื่อความ
ชัดเจนของสิ่งที่เขาเพ่งมองกำลังบอกกับเขาว่า...

ไม่ผิดแน่! เป็นเธอคนนั้น...ไม่ผิดแน่ งามเพ่งมองไปที่หญิงสาว
คนนั้นที่กำลังเดินถอยหลังช้าๆ รวากับถูกไล่ต้อนให้จมมุดด้วยชาย
ฉกรรจ์ร่างกำยำถึง...สองคน!

ดวงตาของชายหนุ่มเบิกกว้างทันที นี่มันอะไรกัน! เมืองที่ใคร
ต่างก็เล่าลือถึงความรุนแรงและเข้มงวดของกฎหมาย แต่ในอีกซอก
ลับเล็กๆ ของความศิวิไลซ์กลับมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นด้วยหรือ คิ้วเข้ม

ขมวดปมแน่นขึ้นอีก

“สตอลักเกอร์?” คำถามในหัวหลุดออกมาอย่างแผ่วเบา

ไม่น่าใช่ ดูจากรูปลักษณ์แล้วคงไม่ใช่พวกย่องสะกดรอยตาม
อย่างเดียวนะ ถ้าอย่างนั้นก็คงเป็นพวก...ซิงทรัพย์! หรือไม่กี่...ข่มขืน!!

“เฮ้ย!” ดวงตาคมเข้มเบิกกว้างอีกครั้ง

นางฟ้าที่เขาเพิ่งเจอเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา กำลังจะถูกสอยให้
ร่วงจากสวรรค์หรอเนี่ย! ไม่ได้การแล้ว เขาต้องทำอะไรสักอย่าง

ถามใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีในการตัดสินใจ ใบหน้าขาวเงยขึ้น
มองสำรวจตามเสาไฟฟ้าและสิ่งปลูกสร้างรอบตัว ถ้าเขาต้องทำอะไร
สักอย่างที่อันตรายในประเทศที่กฎหมายรุนแรงแบบนี้ เขาต้องแน่ใจ
เสียก่อนว่าทุกการกระทำของเขาจะไม่ถูกใครตามมาเห็นที่หลังโดย...
กล้องวงจรปิด

แล้วก็เป็นอย่างที่คิดจริงๆ มีกล้องวงจรปิดสองตัวติดอยู่ที่เสา
ไฟฟ้าสองต้นที่อยู่ห่างออกไป มีหนวดdingกระชับปีกหมวกเก็บให้ต่ำลง
เพื่ออำพรางใบหน้า ก่อนจะผุดยิ้มร้าย...สงสัยต้องออกกำลังกาย
รอบดึกกันเสียหน่อยแล้ว ทว่าเพียงแค่ไม่กี่ก้าวที่ชายหนุ่มตรงเข้าไป
หาเป้าหมาย แสงไฟที่กระทบโลหะแล้วพุ่งเข้ากระแทกตาทำให้ขา
ทั้งสองชะงักจับพลัน

“เฮ้ย! มิดเลยหรอ” ถามสะดุดก็ด้วยสถานการณ์ที่ตกเป็นรอง
ก่อนจะก้มลงมองอาวุธในมือตัวเองบ้าง “อ้อหือ เบียร์สองกระป๋อง”
รอยยิ้มแห่งการประชดชีวิตฉายขึ้นบนใบหน้า ก่อนการตัดสินใจครั้ง
สุดท้ายจะตามมา

“เอาก็เอว่ะ มิดกับเบียร์สู้กันสักตั้ง ถ้าต้องโดนแทงตาย อย่าง
น้อยก็มีเบียร์ไปกินกับนางฟ้าบนสวรรค์ละวะ ถึงจะน้อยไปหน่อยก็
เหอะ”

“เธอคือ เอสเธอร์ ลี ใช่ไหม ยอมไปกับพวกเราดีๆ เถอะ จะได้

“ไม่ต้องเจ็บตัว” เสียงทุลลวดไรฟิ่นมาจากหนึ่งในสองของชายแปลกหน้า
ที่ไล่ต้อนเอสเธอร์จนหลังชนกำแพง

สาวร่างบางที่หายใจหอบจนตัวโยนกัดฟันแน่น เพื่อต้านทาน
ความหวาดกลัวที่พร้อมจะเขย่าร่างของเธอให้สิ้นเทาเอาไว้

ชายร่างกำยำเลื่อนมีดสั้นขึ้นกวัดแกว่งซ้ำๆ ตามใบหน้าและ
ลำคอของเธอ แม้ว่ามิดเล็มนั้น...ไม่ได้ต้องผิวกายของลูกไก่ที่กำลังจะ
ถูกเชือดคนนี้เลยแม้แต่น้อย แต่จะมีใครรู้บ้างว่าแสงสลัวจากหลอดไฟ
นั้นสะท้อนความแหลมคมให้กรีดหัวใจดวงน้อย จนเจ้าของอยากจะ
หยุดหายใจไปตรงนี้ให้รู้แล้วรู้รอดไป

เอสเธอร์พยายามให้ทุกอณูของแผ่นหลังแนบกับกำแพงปูน
ที่ขวางกั้นการหลีกหนีของเธออยู่ เร็วแรงที่มีอยู่น้อยนิดยังคงผลัก
ให้เดินถอยหลัง แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่า...เปล่าประโยชน์

น้ำตาที่เกินจะกลั้นไหวเริ่มเอ่อล้นรอบดวงตา ความสั่นสะท้าน
ของร่างกายมาพร้อมกับคำถามมากมายที่ไม่สามารถเอ่ยถามใครได้...

คนเหล่านี้รู้จักเธอได้อย่างไร แล้วที่สำคัญมากไปกว่านั้น...พวก
เขาต้องการตัวเธอไปทำไม

คนตัวเล็กทำได้แค่หลับตาปี เปื้อนหน้าหลบคมของใบมีดทั้ง
น้ำตา

วินาทีที่คนร้ายกำลังจะดึงท่อนแขนเรียวของเธอให้เข้าไปอยู่ใน
อาณัติ แรงสะท้านจากใครบางคนทางด้านหลังก็เรียกความสนใจให้มัน
หันไปหา ก่อนที่ถุงพลาสติกอันมีเบียร์สองกระป๋องเรียงรายอยู่ในนั้นจะ
ถูกเหวี่ยงเข้ากระแทกใบหน้ามันเต็มแรง

“โอ๊ย!”

เสียงร้องลั่นที่ไม่รู้ที่มาที่ไปเรียกให้คนที่หลับตาอยู่เปิดเปลือกตา
ขึ้นรับรู้เหตุการณ์ตรงหน้า แต่ยังไม่ทันที่เธอจะได้คำตอบ มือแกร่ง
ของชายหนุ่มคนที่สามก็กระชากร่างเล็กบางให้ปลิวไปตามแรงลาก

มหาศาลของเขาทันที

เขาเชื่อว่าที่เกือบจะหมดแรงอยู่รอมร่อต้องวิ่งต่ออย่างไม่มีการหยุดพักเพราะเจ้าของเขาถูกลาก ไม่มีบทสนทนาใดๆ เกิดขึ้นระหว่างเธอกับชายปริศนาคนนี้เลย แน่ละสิ เพราะในเวลานี้การเอาชีวิตรอดอยู่เพียงคนละหนึ่งให้รอด ย่อมต้องมาก่อนการสานสัมพันธ์มิตรภาพใดๆ ทั้งนั้น

เอสเธอร์หันมองหลังเป็นระยะๆ แล้วก็เป็นอย่างที่คิด สองชายร่างหนายังคงตามมาอย่างไม่มีทีท่าจะลดละ เช่นเดียวกับเสียงหอบหายใจถี่ๆ ของทั้งคู่ที่กำลังบอกกันและกันว่าพวกเขาเหนื่อยเกินกว่าจะวิ่งต่อไปได้ไหวแล้ว

เมื่อสูญเสียอาวุธเดียวในมือไป สิ่งเดียวที่พอจะพาให้เขารอดจากสถานการณ์คับขันนี้ได้ คือขาสองข้างเท่านั้น ตามวิ่งตรงไปข้างหน้าอย่างไม่รู้ทิศทาง เขาเลี้ยวเข้าตรอกซอกซอยที่คิดว่าพอจะหาที่หลบซ่อนได้ และสมองที่ต้องประมวลผลอย่างหนักไปพร้อมๆ กับการวิ่งมาราธอนขนาดย่อมนี้ทำให้เขาไม่เหลือเวลาแม้สักวินาทีเดียวที่จะหันไปมองหญิงสาวที่ถูกเขาลากให้วิ่งตามหลังมา หญิงสาว...ที่เขาไม่กล้าแม้แต่จะยอมรับกับใจตัวเองว่า...อยากเจอเธอมากที่สุด

แล้วก่อนที่จะทั้งคู่จะหมดลมหายใจ เขาก็พาร่างบางในพันธนาการให้เข้ามาหลบอยู่ในซอกหลืบแคบๆ ระหว่างตึก อันที่จริงต้องเรียกว่า...ซอกที่วางถังขยะระหว่างสองตึกถึงจะถูก ชายหนุ่มดันตัวหญิงสาวให้หลบเข้าไปจนสุด ลมหายใจของทั้งคู่ที่รินรดกันในระยะประชิดนั้น คล้ายฉากสวีตซันไต์ในหนังสือเรื่องหนึ่ง แต่สถานการณ์ตอนนี้ไม่มีใครมีอารมณ์คิดถึงโรแมนติกเลิฟซีน มากไปกว่าการเอาชีวิตรอดให้รอดปลอดภัยทั้งนั้น

“ซู...” สัญญาณสากลจากชายตรงหน้าบอกให้เอสเธอร์รู้ว่าเธอต้องลดเสียงหายใจแรงๆ ให้เบาลง ก่อนที่จะมีใครตามมาเจอเข้าเสีย

ก่อน

สาวร่างบางมองสำรวจชายที่ประจันหน้ากับเธอได้งำมืด แฉกที่ยกขึ้นยกลงถี่ๆ กับเม็ดเหงื่อที่ไหลลงมาตามลำคองั้นบอกความเหน็ดเหนื่อยของเขาได้โดยไม่ต้องปริปากพูดเลยสักนิด หญิงสาวเลื่อนสายตาดูขึ้นมองใบหน้าของชายปริศนาที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเธออย่างไร้เหตุผล ดวงตาคู่งามเพ่งพินิจรูปหน้าของชายหนุ่ม ทว่าเงาจากปีกหมวกแก๊ปที่ทอดยาวลงมานั้นทำให้เธอไม่เห็นความชัดเจนใดๆ จากภาพได้หมวกนั้นได้เลย...นอกจาก...ผู้ชายคนนี้เป็นคนเอเชีย

ตามหันมองสภาพรอบตัวพร้อมกับประมวลสถานการณ์ ถึงขยะพลาสติกทรงสูงสองใบที่ตั้งอยู่ข้างๆ นี่จะเป็นเกราะกำบังที่ช่วยอำพรางคนตัวเล็กที่พ่นลมหายใจรดหน้าอกเขาอยู่ที่นี่ให้พ้นจากสายตาของคนที่กำลังไล่ตามมาได้อย่างแน่นอน

แต่เขา...ต้องไม่อยู่ที่นี่

ใช่...ร่างกายที่สูงใหญ่ของเขาจะเป็นจุดสะดุดสายตาคนอื่นได้ง่าย และคงไม่ดีแน่ถ้าวิ่งหนีกันมาแทบตาย แต่สุดท้าย...ต้องมาตายข้างถึงขยะ

“นั่งลง”

ภาษาอังกฤษสำเนียงแปลกหูที่ชายหนุ่มกระซิบบอกนั้นกระตุกคิ้วเรียวของคนฟังให้เข้าหากัน...ผู้ชายเอเชียคนนี้ไม่ใช่คนที่นี่ เอสเธอร์บอกกับตัวเองทันที

มือหนาค่อยๆ ดันไหล่บางให้เธอย่อตัวลงตามคำสั่ง ก่อนจะทอดแฉกเกตของเขาคลุมร่างเล็กที่นั่งกอดเธออยู่กับพื้นเอาไว้ ชายร่างสูงหันมองซ้ายมองขวา แล้วก้าวออกมาจากที่ซ่อน ไม่ลืมที่จะหันไปเขยิบถึงขยะให้แน่ใจว่าบังคนที่นั่งอยู่ข้างหลังเอาไว้ได้มิด และเพียงไม่กี่ก้าวที่เขาเดินออกมาจากตรงนั้น

“เฮ้ย! มันอยู่นั่น”

เสียงของชายที่วิ่งตามมาเล่นเข้าหุ้ตามันที “ไม่เห็น้อยกันรีไรวะ” เขาสบตโพล่งออกมาพร้อมกับที่ขาออกวิ่งอย่างรู้หน้าที่อีกครั้ง

ผู้บริหารหนุ่มที่ผันตัวมาเป็นนักวิ่งกำลังมุ่งไปข้างหน้าอย่างไม่มีจุดหมาย ขายาววิ่งด้วยความเร็วสูงสุดแบบไม่คิดชีวิต และเพราะครั้งนี้เขาไม่ต้องลากใครให้วิ่งตาม ขายาวจึงทำความเร็วได้มากและก้าวไต่ยาวกว่าเมื่อครั้งก่อน

ไม่นานนักชายหนุ่มร่างสูงก็มาหยุดตรงลานกว้างที่โหนดักแห่งเขาชะลอความเร็วลงเมื่อเริ่มแน่ใจว่าหลุดพ้นจากการไล่ล่า คนเห็น้อยหอบหยุดการเคลื่อนที่ลงพร้อมกับยันแขนทั้งสองข้างกับหัวเข่า น้ำลายเหนียวหนึบไหลลงหล่อเลี้ยงลำคอที่แห้งผาก ก่อนลมหายใจที่สุดเข้าออกอย่างไม่เป็นจังหวะจะค่อยๆ เริ่มกลับเข้าสู่ภาวะปกติ

ตามลุกขึ้นยืนแล้วกวาดสายตามองรอบข้าง ก่อนจะพบว่า... “อ้าว เฮ้ย...หลง!” มือหนาตีหน้าผากพลางพ่นลมหายใจเพราะปัญหาที่ไม่จบไม่สิ้นทันที “วันนี้มันวันอะไรวะเนี่ย”

...

ครึ่งชั่วโมงให้หลัง ชายหนุ่มที่ร่างกายเปียกปอนก็กลับเขาห้องพักได้อย่างปลอดภัย ต้องขอบคุณเทคโนโลยีที่เรียกว่าจีพีเอสนะเนี่ย ถ้าไม่อย่างนั้นเขาอาจจะต้องนอนบนม้านั่งริมทางที่โหนดักที่ไปแล้ว

ตามเช็ดเหงื่อตามโบน้ากับแขนเสื้อ ถ้าอยู่ที่บ้านป่านนี้คงโดนคุณย่าว่าว่าเป็นลูกหมาตกน้ำไปแล้วแน่ๆ ขนาดว่าฝนไม่ได้ตกอย่างที่เขาคาดการณ์เอาไว้ แต่สุดท้ายก็ต้องมาเปียกด้วยฝนเห็อออยู่ดี

“สิงคโปรมาราธอนเขาเริ่มวิ่งกันตอนตีสามเหวอะเนี่ย”

คนหมดแรงทั้งตัวลงแผ่หลาบนเตียงนุ่ม ก่อนจะปล่อยให้ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อราวๆ หนึ่งชั่วโมงที่แล้วไหลเข้ามาฉายซ้ำในหัวของเขาอีกครั้ง

“เปียร์ก็ไม่ได้ ไฟแช็กก็ไม่มี บุหรี่ก็ไปกับเสื้ออีก...แต่อย่างน้อย

ได้จับมือก็ยังดีวะ”

มือหนายกขึ้นระดับจมูก ก่อนคนอมยิ้มจะสูดหายใจเข้าเต็มแรง
หมายจะดอมดมตรวจความหอมของสาวชนเผ่าที่ติดมือมา...แต่สิ่งที่
เข้ากระทบประสาทส่วนรับกลิ่นของเขากลับเป็น...

“แหะ เหม็นขยะ โวะ”...วันนี้อาจไม่ใช่วันของธามจริงๆ

2

สาวร่างบางนั่งคุกคู้อยู่บนพื้นที่เจาะและ ไบหน้าอ่อนเยาว์
ซบลงกับท่อนแขนเล็กที่รวบสองขาที่ชันขึ้นมาเอาไว้ หัวใจยังคงเต้นรัว
จนเสียงดังครึกโครมราวกับว่า...เป็นเสียงเดียวที่เหลืออยู่บนโลกใบนี้
ดวงตากลมโตถูกปิดกั้นจากความจริงของโลกภายนอก เพราะหาก
ความเลวร้ายที่ไล่ล่าเธออยู่ตามมาถึงจริงๆ หญิงสาวขอไม่เห็นภาพนั้น
เสียจะดีกว่า ในเวลานี้...ลูกหมาจนตรอกอย่างเธออ่อนล้าเกินกว่าที่จะ
หนีต่อไปได้แล้ว

คำภวนาร้องขอชีวิตจากพระผู้เป็นเจ้าของเธออยู่เรื่อยๆ นับร้อย
นับพันครั้งภายใต้เครื่องยึดเหนี่ยวเดียวที่เธอฝากชีวิตเอาไว้ในเวลานี้...
เสื้อแจ็กเก็ตที่บิดบังร่างกายของเธออยู่ตัวนี้...เท่านั้น

เอสเธอร์ไม่รู้ว่าเธอปล่อยให้เวลาผ่านล่วงเลยไปนานเท่าไร
จนกระทั่งเมื่อเธอเริ่มแน่ใจว่าเสียงอะละอายภายนอกแผ่วเบาลง มีอบาง
กำหนดแน่นอนเพื่อสะกดความกลัวที่พร้อมจะพวยพุ่งเอาไว้ ดวงตาที่
กะพริบปริบๆ กับลมหายใจที่ผ่อนเข้าออกช้าๆ นั่นก็เพื่อย้าการตัดสินใจ
และเมื่อหัวใจมีความพร้อมมากพอที่จะต่อสู้กับความเสียง
มือเรียวจึงเปิดเครื่องอำพรางร่างกายออก ก่อนจะมองซ้ายมองขวา
ยืนยันความมั่นใจให้ตัวเองอีกครั้ง และใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีที่พาร่าง

ในสภาพมอมแมมกลับเข้าสู่ชายคาบ้าน...ได้อย่างปลอดภัย

ผ้าขนหนูผืนหอมกำลังขับเคลื่อนความเปื่อยขึ้นจากเส้นผมโดย
เจ้าของมือเรียวกเล็กในชุดนอนตัวโปรด เธอหย่อนตัวลงนั่งบนเตียงเดี่ยว
ขนาดกะทัดรัดในห้องนอน ที่ไม่ได้เล็กถึงขนาดต้องใช้คำว่า...รูนู แต่
ถ้าจะใช้คำว่าใหญ่ก็ดูจะเกินความจริงไปสักหน่อย

ห้องนอนห้องนี้เป็นพื้นที่ที่เธอแบ่งเช่าจากห้องห้องหนึ่งในแฟลต
รัฐบาล อันมีรุ่นพี่สมัยมัธยมที่สนิทกันเป็นเจ้าของ รุ่นพี่คนนี้ได้รับมรดก
ตกทอดแฟลตที่อยู่อาศัยอันเป็นความช่วยเหลือจากรัฐบาลห้องนี้มา
จากครอบครัวของเธอ และหลังจากที่เธอทราบข่าวว่าแม่ของเอสเธอร์
เสียชีวิตลง แล้วรุ่นน้องของเธอต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในชีวิตเอง
ทุกอย่าง เธอจึงชวนให้สาวน้อยคนนี้ย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกันด้วยค่าเช่า
ราคาแสนถูก ที่ไม่มีทางหาได้บนเกาะที่มีพื้นที่อยู่เพียงน้อยนิดแห่งนี้
แลกับการช่วยเหลือและความเรียบง่ายของบ้านให้พนักงานต้อนรับบน
เครื่องบินผู้ไม่ค่อยจะได้อยู่บนพื้นดินอย่างเธอ

เอสเธอร์เอ๋อไปคิดว่าเสื้อแจ็คเก็ตสีน้ำตาลที่เธอวางเอาไว้บน
ผ้าห่ม ด้วยความคิดที่ว่า...จะมีทางไหนบ้างที่เธอจะหาเจ้าของเสื้อ
ตัวนี้เจอ เพราะนอกจากเธอต้องคืนเสื้อที่ดูมีราคานี้ให้เขาแล้ว ค่า
ขอบคุณที่มีอยู่ล้นเต็มอก...เธอก็อยากมอบให้เขาด้วย

หญิงสาวเริ่มคลำสำรวจของในมือ เมื่อมีอะไรที่พอจะเป็นเบาะแส
ให้ติดตามตัวเจ้าของหลงเหลืออยู่บ้าง กระเป๋าเสื้อด้านขวาถูกล้วง
เข้าไปเป็นจุดแรกเพราะไม่ได้รู้ดชิบปิดเอาไว้ แล้วรอยยิ้มบางๆ ก็ผุด
ขึ้นบนใบหน้า...ดูเหมือนว่าเธอจะเจออะไรบางอย่างเข้าแล้ว

“อ้าว ของบุหรี่ยี่ห้อเนี่ย นี่กว่าจะเป็นพวกกระดาดอะไรเสีย
อีก” คนผิวดำหวังวางเสื้อเอาไว้บนตัก ก่อนจะคลี่ซองบุหรี่ยี่ห้อที่ขยับยู่ยี่
ให้คลายออก

“สูบบุหรี่มากๆ ไม่ดีนะคะคุณนักวิ่ง” สาวน้อยก้มลงเอ่ยกับเสื้อแจ็กเกต

แล้วต่อนั่นเองคำเตือนที่โชว์หราอยู่บนซองก็ทำให้ดวงตาของเธอเบิกโต “คนไทยหรือเนี่ย! ผู้ชายเอเชียคนนั้น...เป็นคนไทยหรือ”

ข้อสันนิษฐานที่หนึ่งในการตามหาตัวชายปริศนาถูกหยิบยกขึ้นมาทันที

เอสเธอร์พลิกเสื้อไปอีกด้านเพื่อค้นหาข้อสันนิษฐานในลำดับต่อไปจากกระเป๋าอีกด้านหนึ่งที่รัดซิปปิดเอาไว้ และไม่นานนักเธอก็ได้เบาะแสสองติดมือมา

“นาฬิกา?” หญิงสาวโผล่ออกมาด้วยไม่คิดว่าจะมีของแบบนี้ติดมาด้วย

แค่เสื้อก็น่าจะหลายดังก์แล้ว นี่ยังมีนาฬิกาข้อมือติดมาด้วยอีก ถ้าหาเขาไม่เจอ...ความรู้สึกที่ทำให้เขาต้องลำบาก...คงทวีคูณมากขึ้นอีกเป็นแน่

นาฬิกาข้อมือเรือนโปรดที่เจ้าของแทบจะพลิกเกาะสิงคโปรก็ตามหา แต่หาไม่รู้ว่ามีถูกเจ้าหน้าที่ภาคพื้นของสนามบินที่เข้ามาช่วยเหลือเขาในตอนนั้นจับยึดเอาไว้ แถมรัดซิปปิดให้อย่างแน่นหนาไว้ในกระเป๋าเสื้อตัวนี้ แล้วก็ดันเป็นจุดที่...คนหาของไม่ได้นึกถึงเลยแม้แต่คนเดียว

คนตัวบางทิ้งตัวลงอย่างอ่อนใจบนที่นอน และเริ่มทบทวนข้อมูลที่เธอพอจะปะติดปะต่อได้

“หนึ่ง...คุณนักวิ่งเป็นผู้ชาย สอง...คุณนักวิ่งน่าจะเป็นคนไทย สาม...คุณนักวิ่งน่าจะไม่มีนาฬิกาใส่ตอนนี้ และสี่...เป็นไปได้ว่าคุณนักวิ่งน่าจะพักอยู่แถวนี้”

ข้อสันนิษฐานเริ่มถูกจัดเรียงเป็นข้อๆ ในหัวของหญิงสาว

“ถ้าพักแถวนั้น...ก็มีแค่โรงแรมเดียวนี่!”

เอสเธอร์แดงตัวกลับขึ้นนั่ง ถ้าเขาพักที่โรงแรมที่เธอทำงานอยู่

เธอก็พอจะมีเหตุผลที่เหมาะสมที่จะขอดูรายชื่อแขกคนไทยจากคนรู้จักที่คอนเตอร์ได้ รอยยิ้มเกือบจะคลี่ออกบนใบหน้า แต่ก็ต้องกลายเป็นถอนหายใจแทน

โรงแรมมีเป็นร้อยห้อง แล้วเธอจะรู้ไหมนี่ว่าเป็นห้องไหน!

“เฮ้อ...อ” คนอ่อนใจทั้งตัวลงนอนอีกครั้ง เกะหงายมือที่เข่าว่าเล็ก พอต้องตามหาใครสักคนขึ้นมา...ดันรู้สึกว่ามีคนขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“แล้วเราจะได้เจอกันอีกไหมคะเนี่ยคุณน้าก๊วย”

“วันนี้ทั้งวันแปปไปไหนมางะ” โจเอย์ถามเพื่อนหลังจากที่ทั้งคู่นั่งลงที่โต๊ะตัวหนึ่งในร้านสังสรรค์ริมทาง

“ก็เดินไปแค่ใกล้ๆ แถวนั้นแหละ กว่าจะตื่นก็บ่ายแล้ว เลยไม่ได้ไปไหนไกลๆ เลยวะ” ดูเหมือนคนถูกถามจะเริ่มตื่นวันพักผ่อนของเขาได้ไม่ดีเท่าไรนัก

“อะไรวะ นานๆ ที่จะมาเที่ยว แต่ดันตื่นสาย”

“เฮอ เมื่อคืนมีปัญหาติดหน้อย กว่าจะได้นอนก็เกือบสว่างแล้ว ฉันรอจัดหนักรอบดึกทีเดียวเลยนี่ไง” ถามว่าก่อนจะเปิดกระป๋องเบียร์ที่เพิ่งถูกยกมาเสิร์ฟ แล้วยกขึ้นกระดกพรวดเพื่อเรียกความชุ่มคอ

บรรยากาศร้านอาหารมื่อดึกเต็มไปด้วยแสงไฟหลากสีจากป้ายไฟโฆษณา และดูเหมือนว่าเอาเข้าจริงๆ น่าจะขายอาหารเป็นของรอง ส่วนของหลักนะเธอ...ก็แอลกอฮอล์ในมือลูกค้าทุกคนที่จับจ้องที่นั่งกันเต็มพื้นที่นี่ไงละ

โต๊ะเหลืกตัวกลมกับเก้าอี้พลาสติกสีเหลืองสดถูกวางเรียงรายเต็มพื้นที่ตั้งแต่ในดึกแถวสีขาวที่เปิดโล่ง ไล่มาตลอดจนลามไปถึงทางเดินบาทวิถีริมถนน และเมื่อทุกที่นั่งถูกเติมเต็มด้วยผู้คนที่พักพิงกันจ๊อกแจ้กด้วยแล้ว นี่คงเป็นเครื่องยืนยันได้ชัดเจนว่า...ที่นี่เป็นแหล่งชุมนุมยามค่ำคืนชั้นดีของเหล่านักท่องเที่ยวทุกช่วงวัยเลยทีเดียว

“โอโฮ! จุดมุ่งหมายแน่นแน่วจริงๆ” คนพื้นที่เอ่ยแล้ว

“เออ ไหนว่ามาดี พามาถึงนี่ มีอะไรแนะนำเพื่อนมั่งครับ”

โจสายหน้าและไมลิมที่จะอมยิ้ม เพราะเขาพูดเอาไว้เมื่อคืนว่า คืนนี้จะพาสหายตัวร้ายมาเหยียบย่ำฉากหลังของแดนชีวิไลซ์ ด้านมืดที่ไร้ใจของเกาะสิงคโปร์

“ที่นี่เขาเรียกว่าย่านเกลัง เวลากลางวันก็เป็นย่านที่อยู่อาศัยธรรมดา แต่พอตะวันตกลับฟ้าเท่านั้นแหละ แคมองไปดินะ” คนพูดโยกกันกระป๋องเบียร์ในมือไปทางเป้าหมายที่เขาพูดถึง “ซอยที่อยู่ฝั่งตรงข้ามนั้นจะได้ทุกซอยเลย เรียงเป็นตึกตั้งแต่หัวซอยยันท้ายซอย”

“เฮ้ย!” คนหลุดดูทานเอนตัวออกห่างคนพูดด้วยความตกใจ “เยอะขนาดนั้นเลยหรอ”

คำถามนั้นดูเหมือนจะไม่ต้องการคำตอบ เพราะคนถามไม่ได้มองหน้าคู่สนทนา แต่กำลังเพ่งสายตาข้ามฟากเข้าไปยังซอยสลัวๆ ที่เพื่อนว่าโน่นต่างหาก

“โอ้โห...ย้ายโต๊ะใหม่ ไม่ค่อยเห็นเลยวะ” คนตาเล้กหันมาชมวดคิ้วใส่เพื่อน

แล้วคนคอเดียวกันก็ยิ้มปนขำก่อนจะสายหน้า “ไม่ต้องย้ายหรอก ตรงนี้แหละดีแล้ว เพราะเด็ดสุดอยู่ที่ซอยสิบ ซอยที่อยู่เอียงๆ ไปนิดนึงนั่นนะ”

“อ่าเฮ้ย...ย” คำพูดอาจไม่มีความหมาย แต่การหรีตามองอีกฝ่ายด้วยสายตาจับผิดเรียกเสียงหัวเราะจากคนถูกแซวด้วยสายตาได้ดี

“ไม่เคยเว้ย ฟังเขาเล่ามาเหมือนกัน” โจรีบปฏิเสธสิ่งที่เพื่อนคิด

“อะ...นะนะนะ” อีกคนก็ยังไม่เลิกแซว

“บอกว่าไม่เคยไงวะ”

“โอเค! ไม่เคยก็ไม่เคย” คนซีแกลังอมยิ้ม “แล้วไงต่อวะ” ทามหันหัวเรือกลับเข้าเรื่องเดิมก่อนจะเปิดเบียร์กระป๋องใหม่เข้าร่วมวง

สนทนาด้วย

“ในซอยนั้นนะมีบ้านเรียงกันเข้าไปเป็นหลังๆ”

“ที่หน้าบ้านมีโคมแดงปักอยู่ใช้ใหม่” นักท่องเที่ยวหนุ่มถาม
แทรกขึ้น

“อ้าว...รู้ได้ไงครับไอ้คุณถาม” เมื่อเป็นที่พลาดของเพื่อน มีหรือ
ที่คนเพิ่งโดนมาหมาดๆ อย่างใจจะไม่ซ้ำ

“ฉันก็ฟังจากคนอื่นมาเหมือนกัน”

“ใช้หรือ...อ” ใจสวณกลับด้วยสีหน้าทะเล้น

“อ่านจากเน็ตมาไง”

“อ้อ...อ่านจากเน็ตมา โอเค ตกหลงอ่านจากเน็ตมานะ แน่ใจนะ”

“เออ”

“ที่หน้าบ้านเนี่ยมันไม่ได้มีโคมแดงอย่างเดียว มันมีตัวเลขติด
อยู่ด้วย เอาไว้เป็นโค้ดบอกพิกัด อย่างสมมุติหนึ่งศูนย์หนึ่งห้าก็คือ ซอย
สิบ บ้านหลังที่สิบห้าอะไรแบบนี้ แล้วใช้ที่เดินออกมาเรียกตามซอยที่
แเกเห็นๆ เนี่ย เขาว่ากันว่าเป็นเกรตทั่วไป ส่วนตัวที่อปจะอยู่ในบ้าน”
ใจกดเสียงต่ำคล้ายกำลังบอกความลับ

“แล้วพิกัดเนี่ยต้องโค้ดไหนวะ”

ใจจิกยิ้ม ว่าแล้วว่าไฉนมันต้องถาม “หนึ่งศูนย์หนึ่งสอง จะบอก
ไว้ก่อนเลยนะเว้ยว่าแเกสามารถหาชาวๆ สวยๆ ระดับพริตตี้มอเตอรืโซว์
ได้ในราคาแค่...ร้อยเหรียญ!”

“ร้อยเหรียญ! สองพันกว่าบาทเนี่ยนะ” ตาเล็กเบิกจนกว้าง
“ซาติอะไรวะ”

“อืม...ส่วนใหญ่น่าจะเป็นคนจีนนะที่เขาว่าราคานี้ ถ้าคนไทย
ก็ลดลงมาอีกนะ ชัก...แปดสิบเหรียญได้มั้ง แต่มีเพื่อนที่ทำงานบอกว่า
คนไทยเขาไม่ค่อยรับคนไทยด้วยกัน อะไรทำนองนั้น”

คนเก็บข้อมูลพยักหน้าตาม “แล้วมันเยอะขนาดนี้ ตำรวจไม่จับ

เหรวอะ”

“ไม่เหรวอก เพราะสำหรับที่นี้งานแบบนี้คืองานถูกกฎหมาย คุณสามารถใช้ร่างกายคุณหาเงินยังงี้ก็ได้ มันเป็นสิทธิ์ของคุณ แต่มีข้อแม้ว่าต้องตรวจโรคทุกสามเดือน” โจผู้รู้ยิ่งกว่าภูเกิลว่า ก่อนจะกระดกเบียร์ตามไปแก้คอแห้งที่พูดมาเสียยี้ดยาว

“ถ้าถูกกฎหมาย แบบนี้ก็ไม่ถือว่าเป็นด้านมืดดิวะ เพราะมันก็เหมือนหนึ่งอาชีพที่สุจริต” นักธุรกิจหนุ่มเริ่มวิเคราะห์รูปการณ์

“พวกเจ้ๆ อะไม่ผิดกฎหมาย แต่ที่เนี่ยเขาถือว่าเป็นย่านเสื่อมโทรมที่สุดบนเกาะนี้ พวกตึกกรมบ้านช่องมันอาจจะดูปกติ แต่ความเสื่อมโทรมที่ฉันหมายถึงคืออบายมุขอื่นๆ อย่างเช่น...พวก...ชายหนึ่งปียาปลุกเซ็กซ์ บ่อนลอย หรือแม้แต่...ผู้ชายที่เกาะผู้หญิงกิน ที่เนี่ย...คุณยี้รวมเลยแหละ”

“หืม...ม จั้นผู้หญิงที่อยู่ย่านนี้ได้ก็โคตรเก่งเลยดิวะ”

“จะพูดอย่างนั้นก็ได้ แต่ก็ไม่ได้ถูกไปทั้งหมดนะ เพราะที่นี้ถึงจะเรียกว่าแหล่งเสื่อมโทรม แต่มันก็ยังปลอดภัย ไม่ได้อันตรายอย่างที่เห็นนะ เพราะโดยปกติแล้วถ้าเราไม่ไปยุ่งกับเขา เขาก็จะไม่มายุ่งกับเรา แต่ถ้าแกอยากยุ่ง อยากลองเล่นไฟดู แกก็ลองเดินไปเล็งเป้าหมายส่งสายตานิดๆ เดียวเขาก็มา...ชายตรงให้แกเองแหละ”

ธามเหลือบมองคนพูดที่จั้นแล้วจั้นรอดก็พาวกลับเข้าเรื่องซู้ๆ ชายๆ ได้เหมือนเดิม ชายหนุ่มคืบอาหารในจานตรงหน้าใส่ปาก อาหารถูกนำมาเสิร์ฟสักพักแล้ว แต่ดูเหมือนความเข้มข้นของเรื่องเล่ากำลังจะทำให้มันกลายเป็นหมัน

“เออ แต่แกต้องระวังนะเว้ย เพราะผู้หญิงที่อยู่แถวนี้บางทีเขาก็ไม่ได้ทำงานแบบนั้น อย่าไปเล็งซี้ซั่วล่ะ โดนตีหัวแตกไม่รู้ด้วยนะ แล้วก็มีอีกอย่าง...ยิ่งดึกยิ่งเป็นเวลาของวัยกระเตาะ เ้าะๆ เนี่ยตอนนี้นี้ห้าทุ่มกำลังดีเลย เต็มที่เลยนะเพื่อน” โจว่าพร้อมกับลุกขึ้นตบไหล่

คนที่นั่งอยู่ “ส่วนฉัน จะกลับก่อนละ”

“อ้าวเฮ้ย! เราไม่ได้จะเคียดงาเคียดงาให้ลั่นกันหรือวะ” งามเงยหน้าขึ้นส่งคำถามยียวนให้คู่สนทนาที่ยืนอยู่

“ไม่ได้วะ ฉันมีนัดต่อ”

“นัดตอนห้าทุ่มเนี่ยนะ อ้า...นัดไว้ที่ซอยสิบปะวะ” คนชี้แว้วถามระคนหัวเราะ

“ไม่ใช่เว้ย แกนั่นแหละ จะลงพื้นที่ไม่ใช่หรอ อย่าดูเฉยๆ ดิ ลองจัดดูสักดอก จะแอบบอกนะว่าผู้หญิงที่เนี่ยเขามีถุงยางให้ฟรีเลย ไม่ต้องเตรียมไป”

“เฮ้ย จัดเจตอะไร ไปเลยไป จะไปกรีบไปเลยไป”

“เออ งั้นพุงนี้เจอกัน...ทำเป็นได้ เดียวก็ไปโผล่ซอยสิบ”

งามหันกลับไปหาคนกวน ก่อนจะหยิบแก้วในจานแล้วปาดใส่เพื่อนที่กำลังยกแก้วให้อย่างกวนบาทาที่สุดทันที

และดูเหมือนว่าคำพูดของใจจะมีอำนาจมากกว่าแก้วที่เขาขว้างใส่ เพราะเพียงไม่นานหลังจากที่เพื่อนคล้อยหลังออกไป งามก็ข้ามฟากจากร้านอาหารริมทางมาโผล่ที่...ซอยสิบ...จนได้!

ผิดคำพูดของใจที่ไหน นี่ถ้าใจยังอยู่ที่นี้ ปานนี้คงหัวเราะร่วนจนลงไปนอนกองกับพื้นแล้วแน่ๆ

หนุ่มร่างสูงเดินผ่านหญิงสาวมากมาย ซึ่งเห็นได้ชัดว่าพยายามอย่างมากที่จะสบตากับเขา แม้เจ้าตัวจะรู้สึกแปลกๆ ไปบ้าง แต่เขาก็เข้าใจดีว่านั่น...คือหนึ่งในกลยุทธ์ในการทำอาชีพของพวกเขาเหล่านั้น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาก้าวเข้ามาในสถานที่ที่มีเพื่อจุดประสงค์แบบนี้ เพราะด้วยงานของเขา บางทีเขาก็ต้องพาลูกค้าไปเลี้ยงผอ้นคลายในสถานเริงรมย์บ้าง งามกวาดสายตามองรอบๆ ราวกับกำลังเก็บเกี่ยวความรู้สึกไว้เป็นประสบการณ์

จะว่าไปถ้าเทียบกับที่ที่เขาเคยไป จะว่าคล้ายก็คล้าย จะว่า

ไม่คล้าย...ก็ดูไม่คล้ายได้เหมือนกัน...ถ้าจะให้เขาอธิบายให้เห็นภาพ ก็คงเป็น...อินดอร์กับเอาต์ดอร์ละมัง

นักธุรกิจหนุ่มคิดไปพลางเดินไปพลาง จนรู้ตัวอีกทีเขาก็เดินมาเกือบจะถึงสุดซอย ชายหนุ่มเอนตัวพิงต้นไม้ใหญ่ริมทางเท้า นัยน์ตาแพรวพราวเลื่อนไปเชยชมมิติโค้งเว้าที่เรียงรายอยู่เต็มสองข้างทาง ก่อนจะยกเบียร์ในมือขึ้นดื่มเคล้าตามไปด้วย

และในจังหวะที่เขาลดมือลงนั่นเอง ภาพตรงหน้าที่เข้ามากระทบสายตาก็ทำให้ชายหนุ่มถึงกับสอ่ลกพรวด มือหนายกขึ้นตบแก้มอกรัวๆ เพื่อช่วยให้ระบบหายใจกลับมาเป็นปกติ ธารมโหบหายใจถี่ๆ พลังมองหญิงสาวตรงหน้าอย่างไม่วางตา

ผู้หญิงที่เขาเพิ่งเสี่ยงชีวิตช่วยเธอมาจากการถูกล่อลวงเมื่อคืนนี้! ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่เขาคิดว่าเธออาจจะกำลังถูกทำร้าย ซึ่งทรัพย์สิน หรือไม่กี่อาจจะถูกทำอนาจาร เธอเหมือนเด็กสาวไร้เดียงสาที่ไม่มีทางสู้

แต่เพียงชั่วข้ามคืน ความจริงตรงหน้ากำลังบอกให้เขารู้ว่า... สิ่งที่เขาคิดอาจไม่ได้เป็นอย่างนั้น เหมือนว่าเขาจะไม่ได้ไร้เดียงสาน่าทะนุถนอมอย่างที่เขาคิด เพราะเมื่อไม่กี่วันที่ก่อนหน้าเขาเพิ่งเห็นกับตาตัวเองว่าเธอเดินออกมาจากบ้านฝั่งตรงข้าม บ้านที่มี...โคมไฟสีแดงห้อยอยู่ สายตาของชายหนุ่มเลื่อนไปหาคำตอบของอีกหนึ่งคำถามในหัว ก่อนรอยยิ้มแฉะที่คาดเดาความหมายได้ยากจะผุดขึ้นที่มุมปากของเขา

“เบอร์สิบสอง หนึ่งศูนย์หนึ่งสอง บ้านหลังนี้สินะ”

ชายหนุ่มขวางกระป๋องเบียร์ในมือใส่ถังขยะที่ตั้งอยู่ห่างออกไปไม่มากด้วยแรงที่เกือบจะทำให้ถังขยะล้ม ขาวาวของคนเริ่มมีโทสะพาเจ้าของข้ามฟากไปหาคนที่เขาเขม่นอย่างไม่วางตา และแน่นอนว่าเป็นต้นเหตุของอารมณ์ที่กำลังพวยพุ่งจนเริ่มร้อนไปทั้งอกนี้ด้วย

“อ้อ อยู่ข้างในคะ เชิญเลย” นี่คือการพูดแรกที่แทรกเข้าหูธารม

เมื่อเขาเข้ามาในระยะที่พอจะได้ยิน การเคลื่อนไหวชะงักไปพร้อมๆ กับที่คิ้วขมวดเข้าหากัน

ภาษาไทย!...เมื่อตะกี้นี้เธอพูดภาษาไทยกับผู้ชายวัยสี่สิบกว่าที่กำลังเดินผ่านเธอเข้าไปในบ้าน ไหนบอกว่าชื่อ...เอสเธอร์ ลี แต่ทำไมถึงพูดภาษาไทยได้ชัดราวกับเป็นเจ้าของภาษาอย่างนี้

คนตัวสูงไม่ร้อข้า เขาตรงเข้าไปประจันหน้ากับผู้ต้องสงสัยทันที
“ว้าย!” เอสเธอร์ตกใจที่หันหน้ากลับมาแล้วเกือบจะปะทะกับชายร่างสูงตรงหน้า หญิงสาวแดงตัวหลบอัดโนมิตี

“เท่าไหร่”

คำถามเสียงแข็งจากชายแปลกหน้าลดอาการตกใจของเธอให้หายไปในจันทดสิ้น “คะ?” เธอเล็กคำถาม

“ฉันถามว่าเท่าไหร่ แปดสิบเหรียญหรือ”

คนถูกถามเบือนสายตาหลบ

เมื่อก่อนเธอเคยอาศัยอยู่ในละแวกนี้ และเธอก็มีความคุ้นเคยดีกับคนไทยหลายคนที่อยู่ที่นี่ นี่จึงไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอถูกถามด้วยคำถามทำนองนี้ แต่นี่คือครั้งแรกที่น่าเสียงของคนถามแข็งกระด้างและฟังดูเหยียดหยามเธอชอบกล “เอ่อ คือฉันไม่...”

“ไม่ว่างหรือ” เจ้าของแววตาดุดันแทรกขึ้นก่อนเธอจะได้พูดจบประโยค “ฉันรอได้นะ เธอรับแขกครั้งหนึ่งนานแค่ไหน สามสิบนาทีหรือสี่สิบนาทีละ ฉันรอได้หมด” ความฉุนเฉียวเริ่มก่อตัวมากขึ้นอีกเมื่อถูกปฏิเสธ

ก็ในเมื่อเธอทำงานแบบนี้ และในเมื่อเขาก็เสี่ยงชีวิตเข้าไปช่วยเหลือขนาดนั้น คนที่เหมือนถูกภาพตบตานั้นหลอกให้เข้าไปเสี่ยงตายอย่างเขาคงจะได้คำตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อบ้างสิ

คนถูกถามถอนหายใจอย่างระอาความเกรี้ยวกราดที่เธอไม่รู้สาเหตุของผู้ชายคนนี้ แต่หญิงสาวก็ยังคงเก็บอารมณ์ที่เริ่มจะพุ่งเคือง

เอาไว้ แล้วตอบกลับเขาไปอย่างสุภาพ “ฉันไม่ได้ทำงานแบบนั้นค่ะ”

ธามกตริมีฝีปากลงก่อนจะยกไหล่ นัยน์ตาทรงอำนาจสะบัดไปทางแสงสว่างไสวจากโคมไฟสีแดงที่เป็นเสมือนภาพฉากหลังของเธอ

เอสเธอร์มองการพยักหน้าซ้ำๆ พร้อมกับยิ้มที่มุมปากของเขา มันกำลังแสดงชัดว่าเขาไม่ได้เชื่อในสิ่งที่เธอพูด

“เพิ่งจะห้าทุ่มเองนะ ขึ้นราคาแล้วเหอะ ได้ ฉันให้สองเท่าเลย... สามเลยก็ได้อะ” ธามกตริมีสายตาลงไปที่สวมน้อยตรงหน้า ยิ่งลูกค้าอยากได้ ยิ่งเล่นตัว ดี!...เป็นเทคนิคการโก่งราคาที่ดีใช้ได้ ชายหนุ่มสะบัดลมหายใจอย่างไม่สบอารมณ์

มือบางรวบเข้ากำหมัดแน่น เธอมั่นใจว่าเพิ่งเคยเจอกับผู้ชายคนนี้เป็นครั้งแรก แต่ก็รู้ว่าสาเหตุอะไรที่เขาต้องพูดจาหยาบค้ายกับเธอขนาดนี้ สวรวางบางเริ่มสับสนกับสถานการณ์ แต่ก็จุนใจที่จะหาเหตุผลต่อ จึงกลั่นใจซ่อนสายตารู้อึกกับคนจิตใจหยาบกร้าน

“ฉัน-ไม่-ขาย! เข้าใจนะคะ” กระแทกเสียงทิ้งท้ายพร้อมกับที่สองมือดันแผงอกคนตรงหน้าสุดแรง จนคนไม่ทันได้ตั้งตัวเสียหลักเซออกไปด้านข้าง หญิงสาวจึงใช้จังหวะนั้นรีบวิ่งหนีปะปนไปกับผู้คนที่เดินอยู่ในเงาสลัว...แต่ก็ไม่วายได้ยินเสียงคนใจร้ายตามไล่หลังมาอยู่ดี

“ให้ ทำเป็นเล่นตัว นึกว่าอยากได้มากนักเหอะ ไม่รู้ผ่านมาก็คนแล้ว ไม่เอาก็ได้เว้ย”

ปากกาถูกลิ้นถูกดขี่ขึ้นกดลงอย่างไม่ใส่ใจโดยเจ้าของมือเรียวที่นิ่งเท่าคาง และปล่อยจิตใจให้ล่องลอยไปอยู่ในห้วงแห่งความคิด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร ตั้งแต่ลืมตาตื่นขึ้นมาในหัวของเธอก็ฉายภาพการสนทนาน่าทรมองใจระหว่างเธอกับชายแปลกหน้าคนนั้นซ้ำไปซ้ำมาไม่จบไม่สิ้น

ผู้ชายหยาบคายคนนั้น คนที่พยายามจะใช้เงินซื้อร่างกายของ เธอเพื่อเสพสุขทางกามารมณ์ ไซ้...มันไม่ใช่เรื่องผิด เพราะสถานที่ที่ พบกันคือที่ที่คนส่วนใหญ่จะปรากฏตัวที่นั่นเพื่อจุดประสงค์เดียวกัน กับเขา ถ้าเขาจะเข้าใจผิด มันก็คงไม่แปลก แต่เธอคงจะไม่ติดใจ อะไร หากการสนทนาจบลงด้วยการปฏิเสธครั้งแรก ทว่ากลับไม่ได้เป็น อย่างนั้น...เขาดูเหมือน...โกรธเคืองเธอด้วยเหตุผลอะไรสักอย่าง และ ต้องการที่จะใช้พฤติกรรมอย่างว่า...เพื่อเอาชนะ...หรือลงโทษเธอ อย่างไรวางอย่างนั้น

“เฮ้อ...อ”

“เป็นอะไรเอส ได้ยินเสียงถอนหายใจเป็นร้อยครั้งแล้วมั้งวันนี้” เสียงเพื่อนร่วมงานวัยไล่เลี่ยกันดังคนเหม่อลอยให้หลุดจากภวังค์

“มิเชล ตกใจหมดเลย มาไม่ให้ลุ่มให้เสียง”

“ไม่ให้ลุ่มให้เสียอะไร ฉันเข้ามาตั้งนานแล้ว เอสนั่นแหละ ใจลอยไปไหนก็ไม่รู้ อู้งานเธอ เดียวฟ้องบอสนะ” เพื่อนสาวแกล้ง หยอกพร้อมกับการทำท่าจะเคาะปากกากับศีรษะของคุณสนทนาที่นั่งอยู่

เอสเธอร์เอี้ยวตัวหลบพลางระบายยิ้ม “ไม่ได้ลุ่มห่วย งาน เสร็จหมดแล้วเนี่ย เตรียมจะเก็บของกลับบ้านแล้ว”

“เออ เกือบลืมนเลย พรุ่งนี้ช่างจะมาทาสีกับเปลี่ยนชุดไฟห้องนี้ ใหม่หมดเลยนะเอส บอสเพิ่งบอกว่าเขาเลื่อนให้เร็วขึ้น พรุ่งนี้เลยเข้า ห้องนี้ไม่ได้ อีตาบอสบอกให้เราเอามาสเตอร์รี่กลับบ้านไปเลย แต่ ต้องเซ็นเอกสารเป็นหลักฐานไว้ด้วย อยู่บนโต๊ะฉันนะ เงื่อนไขเข้มงวด มาก...ก” มิเชลซึ่งยืนเท้าแขนกับโต๊ะทำงานของเอสเธอร์ บ่ายปากให้ คุณสนทนาที่อยู่ใกล้กว่าหันไปหยิบของที่วางจากโต๊ะทำงานของเธอที่อยู่ ด้านหลัง

เอสเธอร์มองคนกำลังทำท่าล้อเลียนบอสด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะ เอื้อมไปหยิบกระดาษบนโต๊ะของเพื่อนมาอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน

ทำความเข้าใจกับเนื้อหาในนั้น

โห!...ถ้าทำหายโดนไล่ออกเลยหรอเนี่ย เข้าใจแล้วว่าที่มีเซลบอกว่าเข้มงวดมากมันเป็นอย่างนี้เอง เอสเธอร์เงยหน้าจากแผ่นกระดาษขึ้นสบตากับคนที่ยืนอยู่ อีกฝ่ายแบ่ปากพร้อมกับพยักหน้าให้เธออย่างรู้กันในความหมาย ก่อนคนที่นั่งอยู่จะถอนหายใจแล้วจดปลายปากกาลงนามรับทราบในเอกสารสำคัญนั้นอย่างหาข้อผิดพลาดใดๆ มิได้

ถ้าลองมาคิดดูดีๆ ก็คงไม่แปลก เพราะมาสเตอร์คีย์คือคีย์การ์ดที่พวกเธอใช้ตอนตรวจเช็คความเรียบร้อยหลังทำความสะอาดห้องพักในโรงแรม คุณสมบัติที่ทำให้มาสเตอร์คีย์แตกต่างจากคีย์การ์ดใบอื่นๆ ที่แจกให้ลูกค้าที่มาพักก็ตรงที่...ปลดล็อกประตูห้องพักทุกห้องในโรงแรมแห่งนี้ได้ด้วยการ์ดใบนี้ใบเดียว ของสำคัญแบบนี้ ถ้าไม่ใช่เหตุจำเป็นแบบนี้จะถูกเก็บรักษาไว้อย่างดีที่ห้องทำงานของพวกเธอเพื่อป้องกันการนำไปใช้ในทางมิชอบ และนี่ก็คงเป็นเหตุผลสำคัญที่บทลงโทษของการทำหายคือ...ไล่ออกสถานเดียว

คืนนี้คงต้องนอนคาบไว้แล้วละมั้งเอสเธอร์...เฮ้อ

หญิงสาวในชุดยูนิฟอร์มประจำของเธอ หย่อนตัวลงนั่งบน ม้านั่งเหล็กดัดในสวนหย่อมด้านหนึ่งของโรงแรมที่เธอทำงานอยู่ตอนนี้เพิ่งเลยเวลาสี่ทุ่มมาได้ไม่กี่นาที โชคดีที่วันนี้เลิกงานตรงเวลา เพราะงานไม่ได้ยุ่งมากเลยทำให้เธอจัดแจงทุกอย่างให้เสร็จได้ตรงเวลาที่กำหนดไว้พอดี แถมวันนี้ยังเป็นวันหยุดของงานร้องเพลงในห้องอาหารด้วย วันสบายตัวแบบนี้ นั่งผ่อนคลายในสวนสักหน่อยก็คงจะดีไม่น้อย ก็เพราะงานที่ต้องติดแหงกอยู่ในตึกตั้งแต่บ่ายโมงยันสี่ทุ่มนั่นนะสิ เทบจะลืมไปแล้วว่าต้นไม้ใบหญ้าหน้าตาเป็นอย่างไร

เอสเธอร์นั่งแกว่งขาทอดสายตามองภาพสวนดอกไม้ตรงหน้า

สมกับเป็นโรงแรมห้าดาวจริงๆ นี่ขนาดว่ามีแค่แสงสลัวๆ จากหลอดไฟ
ที่ติดเอาไว้ตามจุดต่างๆ ยังสวยงามขนาดนี้ ถ้าได้เห็นตอนแสงอาทิตย์
รำไรยามเช้าทอดลงมากระทบแล้วละก็ สนวนนี้คงสวยเหมือนแดน
สวรรค์เลยนะ

โบหน้าสวยระบวยิ้ม “แม่มองช่ออยู่ริเปล่าคะ แม่เห็นไหมว่า
ช่อมีความสุขดี แค่มานั่งอยู่ในสวน ช่อก็ยิ้มได้เหมือนเคย” เอสเธอร์
เอ่ย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองคนบนฟ้า

รอยยิ้มแห่งความสุขยังคงเบื่อนอยู่บนโบหน้าของเธอ แต่ดวงตา
คู่สวยกลับเอ๋อคลอไปด้วยน้ำตา...ไม่ใช่ น้ำตาแห่งความเศร้าโศก แต่
เป็นน้ำตา...แห่งความคิดถึง

คิดถึงคนที่ไม่มีวันได้เจอกันอีกแล้ว!

มือเรียวยาวขึ้นสัมผัสจี้รูปกลุ่มดาวเล็กๆ ที่เกาะรวมกันราวกับ
ช่อดอกไม้ ของมีค่าชิ้นเดียวที่แม่ให้เป็นของขวัญวันที่เธอเรียนจบมัธยม
ปลาย แม้จะไม่ได้ราคาสูงนัก ทว่าเมื่อเทียบกับแรงกายแรงใจที่แม่ต้อง
ทำงานหนักเพื่อเธอแล้วละก็ มันมีค่ายิ่งกว่าของราคาแพงใดๆ บน
โลกใบนี้เสียอีก แล้วตอนนี้จี้ก็ยังเป็นเสมือนตัวแทนที่ทำให้ลูกสาว
คนนี้รู้สึกว้า...แม่ยังอยู่กับเธอทุกเวลา...ไม่เคยหายไปไหน

“แม่อยู่บนนั้น...ไม่ต้องเป็นห่วงช่อนะคะ ช่อผกาดวงนี้ยังเป็น
ดาวที่สดใสของแม่เหมือนเดิมค่ะ”

ไม่ต้องแปลกใจหรอก ‘ช่อผกา’ คือชื่อที่แม่ตั้งให้ ถ้าจะพูดให้
ถูก...มันคือชื่อที่แท้จริงของเธอต่างหาก ชื่อที่คนไม่มากบนเกาะนี้รู้
เพราะหลังจากเธอเกิดได้ไม่กี่วัน เด็กหญิง ‘ช่อผกา สีฉากร’ ก็ถูก
เปลี่ยนชื่อเป็นเด็กหญิง ‘เอสเธอร์ ลี’ ด้วยเหตุผลบางอย่างที่มีเพียง
ไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ความลับนี้

คนตัวเล็กสุดหายใจเข้าเต็มปอดคล้ายจะดิ่งน้ำตาที่กำลังจะไหล
อยู่รอบร้อให้กลับคืน ก่อนจะหันเหความสนใจไปที่เรื่องอื่น เพราะกลัว

ว่าถ้ายังอยู่ในอารมณ์ที่พร้อมจะน้ำตาไหลแบบนี้ มีหวัง...แม่งอดเป็นห่วงลูกสาวคนเดียวคนนี้ได้แน่ๆ

มือบางล้วงเข้าไปกระเป๋าสะพายข้างที่วางเอาไว้บนตัก ก่อนจะรู้สึกที่เธอหยิบออกมาจากกระเป๋าชื่นมองตรงหน้า นาฬิกาข้อมือเรือนสวยที่ยังตามหาเจ้าของไม่เจอ แล้วก็ไม่ว่าชาตินี้จะหาเจอไหม

“ถ้าไปขอรายชื่อแขกคนไทยจากเคาน์เตอร์ แล้วตามไปเคาะถามทุกห้อง ถ้าไม่โดนลูกค้าตีหัวแตกก็มีหวังโดนบอสกัดหูขาดแน่ๆ” หญิงสาวทำหน้าเหยเก ก่อนจะเอาสองมือปิดใบหูราวกับจะป้องกันมันเอาไว้จากความคิดในหัว “ดินะที่ยายเอสคนนี้ไม่บ้าป็นขนาดนั้นว่าแต่...นาฬิกาเรือนนี้มันราคาเท่าไรกันล่ะเนี่ย”

พนักงานสาววางนาฬิกาเจ้าปัญหาไว้ที่กระเป๋บนตัก สองมือรวบขึ้นกอดอกก่อนจะหลุบมองของบนตัก กำลังคิดว่าพอจะมีทางไหนอีกบ้างที่เธอจะจัดการกับเรื่องตรงหน้านี้ได้

ขณะที่หญิงสาวกำลังใช้สมองอย่างหนักอยู่นั้น จู่ๆ เธอก็รู้สึกเหมือนมีเงาบุบวบแปลกๆ เหนือศีรษะ แต่ที่น่าตกใจมากไปกว่าเงาบ้าบนั่น คือนาฬิกาบนตักกำลังลอยผ่านหน้าไปโดยมือปริศนาที่พุ่งมาจากด้านหลัง แล้วฉวยมันไปต่อหน้าต่อตาต่างหาก

“เฮ้ย!” สาวร่างบางโผล่ออกมาพร้อมกับเอื้อมมือขึ้นไล่ตามนาฬิกา พยายามจะคว้าเอาของสำคัญที่กำลังลอยอยู่ในอากาศ ก่อนการเียวตัวตามทิศทางของเป้าสายตาจะทำให้เธอหันมาพบกับ...

“นี่คุณ! เอาคืนมานะ”

ผู้ชายหยาบคายคนเมื่อวานกำลังพลิกซ้ายพลิกขวาพิจารณา นาฬิกาข้อมือที่เขาถือวิสาสะหยิบไป ไม่สิ เรียกว่าขโมยจากเธอไป ซึ่งๆ หน้าน่าจะใช่กว่า

และเมื่อหัวขโมยเหลือบตามองเธอแต่ไม่เอ่ยตอบ หญิงสาวจึงทำท่าจะลุกจากม้านั่งไปหาเขาที่ยืนอยู่ด้านหลัง แต่ยังไม่ทันที่เธอ

จะได้ทำอย่างที่ตั้งใจ ผู้ชายตัวร้ายก็เดินอ้อมมายืนตรงหน้าเธอแทน ถ้าจะเรียกให้ถูกต้องบอกว่า...เขาเดินมาดักไม่ให้เธอหนีไปไหนได้ต่างหาก

“นี่ของเธอเหรอ” เขาถามด้วยน้ำเสียงธรรมดา แต่สีหน้าไม่ได้บอกว่าเป็นอย่างนั้น แวดุดันที่มาจากดวงตาคู่นั้นกำลังส่งแรงกดดันมากมายไปยังดวงตาของคนที่นั่งอยู่

เอสเธอร์รับรู้ถึงความอึดอัดที่เธอก็ไม่รู้ว่ามาจากไหน ถ้าจะบอกว่าเป็นเพราะสายตาของเขาที่จ้องลงมาอย่างไม่สบอารมณ์ก็ดูจะเกินจริงไปหรือเปล่า หญิงสาวตัดสินใจดันคนตัวสูงที่ยืนอยู่ให้ถอยห่าง ก่อนจะลุกพรวดขึ้น เพราะถ้าเธอยังนั่งอยู่แบบนี้ อาจะตกเป็นรองเขาเองง่าย ๆ

“จะใช้ของฉันรีเปล่า คุณก็ไม่เกี่ยว ขอคืนด้วยค่ะ”

“ครับ ไม่เกี่ยว” เขาว่าพลางพยักยิ้มร้าย แล้วหย่อนนาฬิกาให้ห้อยลงตรงหน้าเธอ

คนตัวเล็กเอื้อมมือไปคว้าทันควัน แต่ดูเหมือนว่าความเร็วของเธอนั้นจะไม่ทันความเจ้าเล่ห์ของเขา ธารมะบัดสายนาฬิกาอีกด้านที่เขาจับไว้ ให้นาฬิกาหมุนกลับเข้ามาอยู่ในอานัติตามเดิม

“นี่นาฬิกาผู้ชายนะ เธอใส่นาฬิกาผู้ชายด้วยเหรอ แคตัวเรือนก็ใหญ่กว่าข้อมือของเธอแล้ว”

คนตัวเล็กกว่าโพล่มือไปซ่อนไว้ด้านหลังเพื่อไม่ให้พ้นจากสายตาเขาที่มองอยู่ “ทำไมคะ ผู้หญิงใส่นาฬิกาผู้ชายผิดกฎหมายเหรอ”

“ไม่ผิด ถ้าเธอแค่ใส่ แต่นี่มันผิดเพราะ...เธอขโมยมา!”

คำเน้นย้ำที่ทิ้งท้ายผูกคิ้วของคนฟังเข้าหากัน

“ฉันไม่ได้ขโมย คุณนั่นแหละที่ขโมย เห็นชัดๆ ว่าคุณหยิบไปต่อหน้าต่อตาฉันเลย” คนตัวเล็กตะเบ็งเสียงเถียง

“ขโมยจันเหรอ ฉันจะบอกให้นะ นาฬิกาเรือนนี้เป็นของฉัน ถ้า

เธอบอกว่ามันเป็นของเธอ แล้วทำไมเมื่อกี้ฉันได้ยินเธอพูดกับตัวเองว่านาฬิกาเรือนนี้ราคาเท่าไร เธอขโมยมาแล้วคิดจะเอาไปขายต่อมากกว่า”

“ไม่ใช่!” คนเสียงใสตะโกนสวนกลับไปทันที

ไม่ใช่เด็ดขาด ไม่ใช่ทั้งสองอย่างที่เธอพูดมา เธอไม่เคยคิดจะขายนาฬิกาเรือนนี้อย่างที่เธอใส่ร้าย แล้วอีกอย่างเขาก็ไม่ใช่เจ้าของมันอย่างที่เธอแอบอ้างแน่ๆ เพราะเธอรู้ดีว่าฮีโร่ที่เข้ามาช่วยเธอในวันนั้นคือเจ้าของตัวจริง ฮีโร่ที่กล้าหาญและใจดีคนนั้น...คนที่ไม่ว่าจะมองอย่างไรเขาก็ห่างไกลจากผู้ขายปาก...เสียคนนี้อย่างสิ้นเชิง

“ถ้าเธอบอกว่ามันเป็นของเธอ ฉันเธอลองบอกฉันมาสิว่าทำไมเธอต้องตั้งเวลาของนาฬิกาเรือนนี้ให้ช้ากว่าเวลาของที่นี่ไปหนึ่งชั่วโมง” ธารมเล็กคิ้วถามด้วยแววตาที่บอกความเป็นต่อ

ข้อบ่งชี้หลายอย่างบอกว่านี่คือนาฬิกาเรือนที่เขาพยายามจะพลิกทั้งเกาะสิงคโปร์เพื่อตามหา เขามั่นใจว่ามันคือของรักที่หายไปไม่ผิดแน่ๆ ตอนนี้จะเหลือก็แค่...ตอนหวัชโมยตรงหน้าให้จมนมเท่านั้น

“ก็...” สาวร่างบางอ้าปากจะเถียง แต่กลับกลืนเอาคำพูดนั้นลงไป เพราะถ้าบอกว่ามันเป็นเวลาที่ประเทศไทยก็คงไม่ต่างอะไรกับเอ่ยเป็นนัยๆ ว่ามันไม่ใช่ของเธอ

เอสเธอร์มองคนที่กำลังท้าทายเธอด้วยการยิ้มที่มุมปาก แถมยังพ่นลมหายใจใส่เธอซ้ำ หญิงสาวจึงเบี่ยงสายตาไปหาเป้าหมายในมือของเขาแทน เป้าหมายที่ไม่ว่ายังไงเธอก็ต้องเอาคืนมาให้ได้...นาฬิกาของคุณนักวิ่ง!

“ตอบไม่ได้ใช่ไหม ฉันฉันจะบอกเธอให้ก็ได้ เพราะว่ามันเป็นเวลาที่ประเทศไทย เวลาในประเทศของเจ้าของนาฬิกาที่เธอขโมยมาซึ่งนั่นก็คือฉัน”

ธารมสาวเท้าเข้าหาคู่สนทนา จนคนตัวเล็กที่ร่างกายเป็นรองกว่า

ต้องก้าวถอยหนี แล้วก็ดูเหมือนโชคจะไม่เข้าข้าง เพราะลูๆ ขาที่เริ่มไหวเบาๆ ก็ถอยจนชนเข้ากับพุ่มไม้ที่อยู่ด้านหลัง และในขณะที่ตาของเธอกำลังส่ายไปมาอย่างสับสนเพราะไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับสถานการณ์ตรงหน้าดี แขนยาวของคนตรงหน้าก็เอื้อมไปคว้ากระเป๋าสะพายของเธอที่วางอยู่บนม้านั่งขึ้นมา

“ไหนดูซิว่านอกจากนาฬิกาแล้ว ขโมยที่ใช้หน้าตาใส่ชื่อหลอกใครต่อใครอย่างเธอได้อะไรไปอีกบ้าง” นักธุรกิจหนุ่มกระแทกเสียงใส่จนคนฟังต้องหลบตาและก้มหน้าหนี

ทันทีที่คำพูดนั้นสิ้นสุด ข้าวของทุกอย่างในกระเป๋าของเอสเธอร์ก็ถูกเทลงไปในอนกองแน่นิ่งกับพื้นหญ้า

ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างพร้อมกับที่ปากเปิดอ้าอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตา เพราะกิริยาไร้มารยาทของผู้ชายที่แม้แต่ชื่อเธอยังไม่รู้จักเลยด้วยซ้ำ เขากล้าทำขนาดนี้ได้อย่างไร สวรวังเล็กพุ่งตัวเข้าไปผลักออกคนที่กำลังกวาดสายตาไปตามข้าวของของเธอที่กระจายอยู่เต็มพื้น

“ไม่ต้องมามองของของฉัน ฉันบอกว่าฉันไม่ใช่ขโมย! แล้วก็เอนาฬิกาคืนมาได้แล้ว คนอะไรมารยาทแย่ที่สุด” เอสเธอร์ตะเบ็งเสียงใส่พร้อมกับพยายามคว้าเอนาฬิกาในมือเขา ทว่าไม่ได้ง่ายอย่างที่เธอคิด

ธามมองหญิงสาวที่เขายอมรับว่าหน้าตาเธอ ‘สวย’ แต่ดูเหมือนว่าจิตใจของเธอจะไม่ได้คล้อยตามหน้าตาสักเท่าไร เขาเลื่อนมือที่มีนาฬิกาอยู่หลบหลีกไปมาในอากาศ ยิ้มร้ายอย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่า เก่งนักก็แย่งไปได้สิ...ไอ้หัวขโมย

เอสเธอร์หยุดการเคลื่อนไหวทุกอย่างลงแล้วตั้งสติ ถ้าแย่งแย่งด้วยวิธีนี้ให้ตายอย่างไรเธอก็ไม่มีวันได้มันคืนมาจากเขา หญิงสาวจ้องคู่ต่อสู้ด้วยแววตาแน่วแน่แล้วปล่อยให้สมองของเธอประมวลผล

ศัตรูตรงหน้าทั้งตัวสูงกว่า แข็งแรงกว่า มีกำลังมากกว่า และ

แน่นอนว่าเขาต้องวิ่งได้เร็วกว่า...ถ้าเธอสู้กับเขาซึ่งๆ หน้า เธอไม่มีวันชนะเขาได้แน่

พนักงานสาวตัวบางย่อตัวลงเก็บข้าวของที่เก็ลื่อนกลาดเข้ากระเป๋าร่วมกับอาศัยช่วงเวลานั้นกวาดตามองไปรอบๆ ว่าพอจะมีอะไรช่วยเธอได้บ้างไหม ก่อนของใกล้ตัวบางอย่างจะสะดุดสายตาเธอเข้า หญิงสาวลอบยิ้มหน่อยๆ แล้วก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่...นายตัวร้ายเปิดช่องว่างให้เธอพอดี

“ถ้าเธอยอมรับกับฉันดีๆ ว่าเธอขโมยมา ฉันจะไม่เอาเรื่องเธอก็ได้ ฉันบอกไว้เลยนะ ถ้าเธอเอาไปขาย ตำรวจก็จะตามจับเธอได้อยู่ดี เพราะว่าไอ้นาฬิกาเรือนนี้เป็นลิมิเต็ดเอดิชั่น มันมีนัมเบอร์สลักไว้ ถ้าเธอ...”

“ฉันไม่เชื่อคุณหรอก มีนัมเบอร์สลักไว้ตรงไหนหรอคะ” คนเสียงหวานถามดักคอขึ้นก่อนคนที่ยืนอยู่จะพูดจบ

“มันก็อยู่...”

เอสเธอร์เหลือบตาขึ้นมองเขาเสี้ยววินาที และในจังหวะที่ชายแปลกหน้ากำลังก้มหน้าก้มตาพลิกของในมือไปมาเพื่อหาตัวเลขที่วามายืนยันคำพูดของเขาอยู่นั้น...

“เฮ้ย!” คนตัวสูงร้องเสียงหลง อันมีสาเหตุมาจากเศษใบไม้แห้งที่ถูกกวาดไปกองรวมกันอยู่ใต้พุ่มไม้ใกล้ๆ มันถูกคนตัวเล็กโกยขึ้นมาแล้วปาล่หน้าเขาอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

เปลือกตาของถามปิดลงโดยอัตโนมัติเพราะสิ่งไม่พึงประสงค์ที่พุ่งเข้ากระแทบใบหน้า ก่อนเขาจะรีบยกสองมือขึ้นปิดเศษสิ่งสกปรกออก

เอสเธอร์อาศัยช่วงเวลาเหมาะเจาะที่ศัตรูของเธอกำลังมือเป็นระวิงและไม่ทันได้ระวังตัวพุ่งเข้าไปกระชากเอานาฬิกาในมือเขาแล้วรีบวิ่งหนีเข้าไปในชอกหลืบระหว่างอาคารที่พนักงานของโรงแรมอย่าง

เธอรู้เส้นทางเป็นอย่างดี

“อะไรวะ หายไปแล้ว” ชายร่างสูงโวยวายทันทีหลังจากจัดการกับปัญหาเสร็จ และรับรู้ว่าคุณสร้างปัญหาได้หนีหายไปอย่างไร้ร่องรอย

“ແບບຈິງໆ ເລຍ ໄອ້ເດັກບ້າ!” คนหัวเสียตะโกนไล่หลังทิ้งๆ ที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอวิ่งหนีไปทางไหน

ชายหนุ่มก้มลงมองเศษใบไม้เจ้าปัญหาที่พื้น ก่อนจะตะโกนไปให้ไกลรวากับว่ามันเป็นต้นเหตุของความพ่ายแพ้ในครั้งนี้ คิดแล้วก็ยังไม่โหนกขึ้นไปอีก เมื่อต้องยอมรับว่าคนที่เขาแพ้นั้นเป็นเพียง...ผู้หญิงตัวเล็กๆ เท่านั้น

คนหงุดหงิดถอนหายใจ ก่อนจะหย่อนตัวลงนั่งบนม้านั่ง แต่แล้วอะไรบางอย่างบนพื้นก็สะท้อนแสงไฟเตะตาเขาจนต้องหันกลับไปมอง ตามโน้มน้าวตัวลงปิดเศษใบไม้ที่ปกปิดบางส่วนของของที่วางนั้นออก ก่อนจะหยิบมันขึ้น

“อ้าว คิย์การ์ดโรงแรมนี่ ทำตกตอนไหนไม่รู้ตัวเลย เกือบเข้าห้องไม่ได้แล้วไหมล่ะ” เขาบ่นพลางเช็ดแผ่นพลาสติกสีน้ำเงินเข้มกับกางเกงยีนแล้วยึดมันกลับเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ “นาฬิกาข้อมือไปแถมยังมาปาใบไม้ใส่หน้าอีก ไ้เด็กบ้านี้ อย่าให้เจอตัวนะ จะจับเข้าคุกให้ได้เลยคอยดู ฮี๊ย โมโหๆ โมโหเว้ย”

คนตัวเล็กวิ่งหนีเข้ามาหลบอยู่ในห้องน้ำหญิงเกือบยี่สิบนาที่ ก่อนจะหาทางหลบออกทางประตูด้านหลังด้านข้างของโรงแรมได้ในที่สุด แม้ว่าอาการเหนื่อยหอบจากการวิ่งสี่คูณร้อยจะหายไปแล้วก็ตาม แต่เธอก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าหัวใจดวงน้อยในอกยังเต้นเป็นบ้าเป็นหลังด้วยความตื่นกลัวไม่หาย

ให้ตายเหอะ! ผู้ชายคนนั้นต้องเสียสติไปแล้วแน่ๆ จู่ๆ ก็มาโมเมว่าเป็นเจ้าของนาฬิกา แถมยังคิดจะซื้อเธออีก เจอที่ไหนเป็นต้องได้วิ่ง

ตลอด ไม่รู้ว่าสติไม่ดีหรือโรคจิตกันแน่

ขณะที่หญิงสาวกำลังต่อว่าคนที่กวนใจเธอในใจอยู่นั้น แรงสั่นของโทรศัพท์ในกระเป๋าก็แทรกขึ้นเบรคความหงุดหงิด

“คะเจ้ใหม่ ไปคะเจ้ ซอกำลังไป พอดีเมื่อกี้ขอเจอผู้ชายโรคจิต ก็เลยเสียเวลานิดหน่อย แต่ไม่มีอะไรหรอกคะ ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะไอ้บ้านั้น...เราจะไม่เจอกันอีกแล้ว”

“พรุ่งนี้แปดโมงครึ่ง อย่าสายนะเว้ย ฉันมีประชุมที่บริษัท ต่อตอนสิบโมง คงไม่เข้าบ้านแล้ว เข้าบริษัทเลย ดีๆไม่ทัน” เสียงที่ยังคงมีความฉุนเฉียวเจือปนถูกส่งไปยังปลายสาย ซึ่งก็คือเพื่อนรักที่เสี่ยงตายมาส่งเขาที่สนามบินเมื่อสองวันที่แล้ว และแน่นอนว่าต้องเป็นคนมารับเขากลับอย่างปฏิเสธไม่ได้เช่นกัน

“ของฟงของฝากอะไร ไม่มีเวลาเว้ย” คนซึ่งหงุดหงิดยังคงพาลไปทั่ว “เออๆ แค่นี้แหละ ถึงห้องแล้ว พรุ่งนี้เจอกัน”

มือหนาล้วงคีย์การ์ดจากกระเป๋าเสื้อขึ้นมาปลดล็อกประตูไปพร้อมๆ กับกดยุติการสนทนาจากสมาร์ตโฟน เขาพ่นลมหายใจหมายจะระบายความขุ่นเคืองในอก แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นการถ่ายเทอารมณ์ที่นำไปรวมกับความมืดบึ้งหน้าที่เขากำลังจะเดินเข้าไปเสียมากกว่า

ตามเดินฝ่าความมืดของห้องพักเข้าไปเพียงเล็กน้อย ก่อนจะเสียบคีย์การ์ดในมือกับช่องบนผนังเพื่อปลดปล่อยแสงสว่างให้เข้ามาทำลายความวังเวงของห้องที่มีมิติ คนตัวสูงเดินไปหยุดอยู่กลางห้องกวาดมองไปรอบๆ ในสมองกำลังลำดับภาพเหตุการณ์ตั้งแต่เขาก้าวเหยียบเกาะนี้ เรียงร้อยเรื่องราวเป็นฉากๆ

“ขโมยไปตอนไหนวะ” คำถามนี้ติดอยู่ในหัวของเขามาเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว

ชายหนุ่มขบริมฝีปากอย่างครุ่นคิด นาฬิกาเรือนนั้นหายไปก่อนที่เขาจะได้เจอกับเธอที่ห้องอาหารด้วยซ้ำ นั่นแปลว่า...มันต้องหายไปในช่วงเวลาที่เขาไปติดต่อดูธุรกิจ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่ดี ผู้บริหารหนุ่มสายหน้าคล้ายจะไล่คำถามที่หาคำตอบไม่ได้ออกจากหัว ก่อนเดินตรงไปที่โต๊ะทำงาน ล้วงกระเป๋าเสื้อต่างค์ออกจากกระเป๋ากางเกงยื่นแล้วโยนไปบนโต๊ะอย่างลวกๆ แต่แล้วเสียงแปลกๆ ที่คล้ายกับของแข็งกระทบกับโต๊ะก็สะดุดใจเขา จนต้องหันกลับมามอง

ชายหนุ่มเดินกลับไปพลิกอีกด้านหนึ่งของกระเป๋าเสื้อต่างค์ แล้วต้นเหตุของเสียงนั้นก็ทำให้ดวงตาสีเข้มของเขาเบิกกว้าง

“เฮ้ย!” เสียงทุ่มถูกเปล่งออกมาด้วยความประหลาดใจ ก่อนที่เขาจะเงยหน้าขึ้นมองแสงสว่างจากหลอดไฟในห้องเพื่อยืนยันความคิดของตัวเองอีกครั้ง

ไฟก็ยังเปิดอยู่...ไฟสว่าง! แสดงว่าก็ต้องมีคีย์การ์ดเสียบบอยู่ที่ทางเข้าห้อง ถ้ามีคีย์การ์ดเสียบบอยู่ตรงนั้น แล้วไอ้ที่นอนยืมอยู่ในกระเป๋าเงินของเขานี่ล่ะ...มาจากไหน!

ตามหีบของเจ้าปัญหามาตรงหน้าขึ้นมา ก่อนจะเริ่มลำดับเหตุการณ์ตั้งแต่ตอนเขาออกจากห้องเมื่อเช้านี้ คิ้วหนาผูกเข้าหากัน บอกความวุ่นวายในสมองของคนที่กำลังจัดเรียงภาพความทรงจำในหัว

ใช่...เมื่อเช้าเขาเอาคีย์การ์ดยัดใส่ในกระเป๋าเงิน...ไม่ผิดแน่ แสดงว่าไอ้แผ่นพลาสติกสีน้ำเงินเข้มในมือนี้ก็ต้องเป็นของเขา แล้วตัวเลขห้องที่โชว์หราอยู่อีกด้านหนึ่งของการ์ดก็ตามมาย้ำความจริงอีกครั้ง เมื่อเขาพลิกอีกด้านขึ้นดู ถ้าอย่างนั้น...ไอ้อันที่เสียบบอยู่ทางเข้าห้องนั่นล่ะ อันที่เขาเก็บได้จากสวนหย่อมเมื่อตะกี้เนี่ย...

แล้วภาพข่าวของจากกระเป๋าของหญิงสาวที่ถูกทดลองกับพื้นก็ถูกตัดเข้าแทรกกลางห้วงความคิด

“ของไอ้เด็กบ้านนั้นแน่ๆ” คำตอบที่โพล่งออกมาเกือบจะทำให้เขารู้สึกผิดลึกๆ ที่เป็นต้นเหตุให้คนอื่นต้องเดือดร้อน...ถ้าไม่มีคำถามต่อมาที่เข้ามาสกัดความรู้สึกนั้นไว้เสียก่อน

“แล้วเปิดห้องนี้ได้ยังไง...อย่าบอกนะว่า!...”

ชายาวสาวไปที่ประตูอย่างรวดเร็วจนแทบจะกลายเป็นวิ่ง ก่อนที่เขาจะฉวยเอาคีย์การ์ดต้องสงสัยติดมือไปพร้อมกับกระซอกประตูออกด้วยความใจร้อนที่อยากจะรู้คำตอบของข้อกังขาในหัว

ถามหยุดอยู่หน้าประตู แล้วหันมองซ้ายขวาเพื่อเช็คว่ามีคนอยู่แถวนั้นหรือไม่ และเมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้ว เขาจึงหันไปมองกล้องวงจรปิดที่ติดอยู่ที่มุมหนึ่งของทางเดิน

วิธีเดียวที่จะดูแบบเนียนที่สุดในสายตาของคนที่มองผ่านกล้องวงจรปิดคือ...ทำทีว่าเข้าผิดห้อง

ชายร่างสูงยกโทรศัพท์ที่ไม่ได้กดโทร. ออกขึ้นแนบหู แล้วเดินออกจากห้องไปจนพ้นรัศมีของกล้องวงจรปิด ไม่นานนัก...เขาเดินกลับมาพร้อมกับก้มหน้าก้มตากดโทรศัพท์อย่างไม่สนใจสิ่งรอบข้าง คนเจ้าเล่ห์หยุดที่ประตูห้องที่หนึ่ง ก่อนจะใช้คีย์การ์ดแตะที่ประตูอย่างลวกๆ โดยไม่ละสายตาดูหน้าจอโทรศัพท์ แล้วสัญญาณไฟสีเขียวอันเป็นเครื่องแสดงถึงการถูกปลดล็อกของประตูก็กระพริบสายตาคอนที่เหลือบมอง

คิ้วหนาของชายหนุ่มกระตุกเล็กน้อย แต่เขายังคงซ่อนสีหน้าเอาไว้ และแม้ว่าจะได้คำตอบที่ต้องการแล้วก็ตาม แต่ถามก็ยังคงทำแบบเดิมซ้ำกับประตูห้องถัดไป และสัญญาณไฟสีเขียวที่สว่างวาบขึ้นราวกับเดจาวูนั่นก็ทำให้มุมปากของชายหนุ่มกระตุกขึ้นอย่างไม่ได้ตั้งใจด้วยความคิดในหัว

นักธุรกิจหนุ่มกลับเข้ามาในห้องพักของเขา ก่อนจะโยนของในมือลงบนเตียง เป็นอย่างที่เขาคิดไว้ไม่มีผิด คีย์การ์ดใบนี้ไม่ได้เปิด

ได้แค่ห้องนี้ห้องเดียว แต่มันปลดล็อกทุกห้องพักในโรงแรมแห่งนี้ได้

“นี่ขนาดโรงแรมห้าดาวนะ ไฉ่เด็กบ้านันยังเข้ามาทำแบบนี้ได้ สาวน้อยใส่เสื้ออันเหวอะ! มิจฉาซีพัวเบ้งชัดๆ” คนหัวเสียทำสะเอวบัน ก่อนจะพ่นลมหายใจแรงๆ เมื่อคิดถึงคำถามที่เขาคำตอบไม่ได้เมื่อครู

“นี่สินะวิธีที่ใช้ขโมยนาฬิกาไป ขนาดระบบรักษาความปลอดภัยของโรงแรมใหญ่ยังแฮ็กเข้ามาได้ ทำงานกันเป็นทีมเลยรีเปล่าเนี่ย”

ยิ่งคิดก็เหมือนยิ่งกวนอารมณ์ตัวเองให้ยิ่งขุ่น หนุ่มร่างสูงสะบัดสายตาไปหาเงาสะท้อนในกระจก ก่อนจะยกสองมือขึ้นขยี้ผมอย่างหัวเสีย

“ไอธามเอ๊ยไอธาม เกือบหลวมตัวแล้วไหมละ เจอสวยๆ ที่ไร หน้ามืดตลอด ดอกไม้สวยบางดอกมันมีพิษเว้ย จำไว้ ฮึ้ย!”

“ให้อัซซอ ฟินิกว่าวันนี้แกจะไม่โผล่หัวมาซะละ” หญิงสาวที่นั่งอยู่บนเตียงบันไดชั้นชั้นสองของบ้านเอย์ทักขึ้น หลังจากทีสาวร่างบางโผล่พ้นผ้าม่านกันประตูเข้ามา

“พี่เหมียวอะ นี่ช็อกก็รับสุดแล้ว ว่าแต่เจ้าเหมียวเขามีอะไรด่วนรีเปล่าจู่ๆ ถึงได้โทร. หาซ้อแต่เช้าเลย เมื่อวานตอนช้อมากก็ไม่เห็นจะพูดอะไรเลยนี่” คนอ่อนวัยกว่าว่าพลางนั่งลงบนเก้าอี้พลาสติกตัวหนึ่งที่ตั้งอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลนัก

ที่นั่นคือห้องเล็กๆ ห้องหนึ่งที่ถูกกันเอาไว้อย่างลวกๆ ด้วยผ้าม่านที่ห้อยลงมาปิดช่องประตูเท่านั้น อันที่จริงมันน่าจะเรียกว่าพื้นที่ว่างหน้าบันไดมากกว่าที่จะเรียกว่าห้องเสียด้วยซ้ำ ส่วนพื้นที่ด้านหน้าของม่านที่ถูกกันเอาไว้นั้นก็มียังห้องใหญ่ที่เป็นพื้นที่ส่วนรวม ซึ่งตอนนี้มีหญิงสาวสี่ห้าคนคอยเฝ้าออกเอาใจแขกผู้ชายที่เข้ามาใช้บริการในบ้านหลังนี้ และถัดเข้าไปจากห้องใหญ่ก็จะมีห้องเล็กๆ อีกสามสี่ห้องที่ใช้

เป็นพื้นที่ส่วนตัวในการ ‘ทำงาน’ ยามค่ำคืนของผู้หญิงหลายคนในบ้านนี้

คงจะได้ไม่ยากหรอกใช่ไหมว่าบ้านหลังนี้คือที่ไหน!

บ้านหลังนี้คือที่ที่เอสเธอร์เพิ่งมาปรากฏตัวเมื่อคืน ที่ที่พอเธอเดินออกไปนอกบ้านก็มีไอ้ผู้ชายปากมอมมาขอซื้อเธอในราคาที่สูงเป็นสองสามเท่าทันที ไซ้...มันคือบ้านเบอร์สิบสองในซอยสิบของย่านเกล้งนั้นละ และพี่เหมียวคู่สนทนาที่นั่งอยู่กับเธอนี้ก็เป็นหนึ่งใน...ตัวเลือก...ของการบริการในบ้านหลังนี้

“อ้าวไอ้ซ้อ มาได้สักที่ เจี๊รตังนาน” เจ้โหม หญิงโสดรุ่มราวคราวเดียวกับแม่ของเธอ แน่نونว่าต้องพวงตำแหน่งเพื่อนของแม่ไปด้วย ใครๆ ต่างก็รู้ว่าเธอเป็นอาเจี๊ที่เคารพและเกรงขามของบรรดาคนไทยในละแวกนี้ และเพราะเจ้โหมอยู่บนเกาะสิงคโปร์มาแล้วเกือบสามสิบปี เจ้โหมจึงเป็นบุคคลที่เรียกว่ารู้จัก รู้ดี และรู้ชัดแทบจะทุกเรื่องของคนไทยที่นั่นเลยทีเดียว

“แฮ...สวัสดีคะเจ้ ซ้อมาเข้าไปนิดเดียวเอง” สาวเจ้ายิ้มแหยๆ พร้อมกับทำท่าจะประกบนิ้วโป้งกับนิ้วชี้เข้าหากัน คล้ายจะแสดงขนาดของคำว่า ‘นิด’ ที่เธอว่า ก่อนจะเอ่ยต่อ “ว่าแต่เจ้มีอะไรไปละคะ”

คนถูกถามยืนกอดอกฟังขอบประตูดอนหายใจ แหวตาเป็นห่วงเป็นใยถูกส่งให้คนตาแป๋วที่รอฟังอยู่ “ไอ้ซ้อเฮีย...ย ไม่รู้ว่าแกไปทำเวรทำกรรมอะไรไว้ งานถึงได้เข้ารอบตัวขนาดนี้ อะเอาไป”

มือบางเอื้อมไปรับหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่ผู้ใหญ่ตรงหน้ายื่นมาให้ ก่อนจะคลี่ออกแล้วไล่สายตาไปตามตัวหนังสือในหน้าที่ถูกค้นเอาไว้

ดวงตาคู่สวยเบิกโตพร้อมกับที่เรียวปากเปิดอ้าออก ก่อนจะหุบลงไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นเพื่อลำเลียงน้ำลายหนืดลงคอไป

“มีอะไรซ้อ อ่านให้ฟังหน่อย” เพราะอาการตกตะลึงของน้องสาว

นอกได้ทำให้เหมียวประหลาดใจจนเก็บความสงสัยเอาไว้ไม่อยู่

ข้อผูกพันมองเจ้าของคำถามแล้วส่งรอยยิ้มหม่นๆ ให้แทนคำตอบ คนอยากรู้จนทนไม่ไหวจึงลุกมาดึงของในมือเธอไปไขข้อสงสัยด้วยตัวเอง

“ข้อกวดการธุรกิจ ฟินัยกรรม ปีเตอร์ ลี ยกมรดกทุกอย่างให้หลานสาวที่เคยเจอกันเพียงแค่ครั้งเดียว...เอสเธอร์ ลี”

ตาของเหมียวเบิกกว้างไม่แพ้กับตาข้อผูกคามเมื่อไม่กี่นาที่ที่ผ่านมา “ไอ้ชื่อ...อ จู่ๆ ก็รวยไม่รู้เรื่องเลยนะเนี่ย สัมหล่นใส่เต็มๆ เลยจะรวยแล้วอย่าลืมหันหันนะเว้ย” เหมียววาระคนหัวเราะ

“ลืมน่าสิไม่ว่า”

“อ้าว ทำไมล่ะเจ้ ปีเตอร์ ลี นี่ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจขนส่งทางทะเลที่รวยมาๆ นั้นหรือ ที่ข่าวลงว่าหัวใจวายตายเมื่อซัก...สองสามเดือนก่อนนั้นนะ ไม่ใช่หรอ”

“มันก็ใช่ แต่พี่เหมียวก็รู้ว่าชื่อไม่ใช่ เอสเธอร์ ลี ข้อหมายถึงว่าชื่อไม่ใช่หลานของเขานะ” คนที่หน้าตาเริ่มเครียดตอบคำถามนั้นแทน

“ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย แกก็สวมรอยไปสิ นอกจากคนไทยในบ้านนี้ก็ไม่ใครรู้หรอกว่าแกชื่อข้อผูกคาม ทั้งชื่อที่เพื่อนเรียก ชื่อที่โรงเรียนหรือแม้แต่ชื่อที่ทำงาน แกก็ใช้ชื่อ เอสเธอร์ ลี มาตั้งแต่จำความไม่ได้ เชื้อฉันทสิ พรุ่งนี้รับรองที่ทำงานแกคุยเรื่องนี้กันให้วุ่นแน่ สวรรค์โปรดขนาดนี้ แกก็เนียนๆ ไปเหอะ สลัดชีวิตสาวน้อยแสนรันทดแล้วขึ้นไปหาคอเป็นคุณหนูหมื่นล้านแสนล้าน ดีจะตาย”

“จะตายก่อนจะได้ดินะลิ” เสียงค่อนขออดจากเจ้ใหม่เบรกอารมณ์เพื่อฝันของเหมียวเอาไว้แทบจะทันทีที่จบประโยค

“หมายความว่ายังไงเจ้ ช่วยอธิบายให้น้องเหมียวคนนี้นั่นเข้าใจหน่อยสิ ว่าทำไมเงินมากองอยู่ตรงหน้าแล้วถึงต้องห้ามไม่ให้ไอ้ชื่อมัน

กระโจนเข้าไปนะ”

เจ้ใหม่ถึงกับส่ายหน้าอย่างหน้าใจกับความโลภที่ไม่ดูตาม้า
ตาเรือของเหมียว

“จั้นแกฟังฉันนะ ปีเตอร์ ลี เนี่ยมีลูกชายสองคน คนโตคือ
โจเซฟ ลี ตายไปหลายปีแล้ว เพราะฉะนั้นเขาก็เหลือทายาทที่จะต้อง
ได้รับมรดกเพียงแค่มคนเดียวคือ คริส ลี ลูกชายคนเล็ก แล้วตอนนี้
อีตาคนพ่อเนี่ยก็ดันเขียนพินัยกรรมข้ามหัวเจ้า คริส ลี มาโยนใส่หัว
หลานสาวคนเดียวที่ไม่เคยมีตัวตนอยู่ในครอบครัวนี้เลยด้วยซ้ำ”
เจ้ใหม่สบตาช่อผกาผู้เป็นคนรับมรดกที่ว่า “ทีนี้แกลองคิดดูนะว่า
ปีเตอร์ ลี มีเหตุผลอะไรที่ต้องข้ามลูกในไส้ทั้งคนไปอย่างไม่ไยดี แล้ว
ถ้าสมมุติไอ้ช่อเนี่ยเข้าไปรับมรดกในฐานะ เอสเธอร์ ลี เป็นทายาท
ปริศนาที่จู่ๆ ก็เข้ามาครอบงำทุกอย่างไปอย่างหน้าตาเฉย แกว่ามัน
จะเดินเข้าไปในแดนสวรรค์ หรือว่าคงซาตานกันแน่ละ”

“อู้หุ...ว สมกับเป็นเจ้ใหม่จริงๆ เลย ฟันขาดมากเลยอ๊ะเจ้”
เหมียวว่าพลางปรบมือเบาๆ ขึ้นชมการคิดวิเคราะห์ของสาวใหญ่
ผู้เปี่ยมประสบการณ์

คนถูกชมแบ่ปากเพราะท่าทางที่โอเวอร์ไม่เปลี่ยนของเหมียว
ก่อนจะหันไปพูดกับคนใจแป้วที่นั่งเงียบไม่พูดไม่จา “แล้วเจ้ว่าเรื่องที่
แกโดนคนตามมาตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเนี่ย ก็คงไม่พ้นเรื่องนี้แน่ๆ”

มือบางของคนฟังยกขึ้นปิดปากที่เปิดกว้างออกอีกครั้ง ดวงตา
กลมกะพริบปริบๆ เมื่อปัญหาทุกอย่างในชีวิตเริ่มปะติดปะต่อเข้าหา
กันในวัน แค่คิดย้อนไปถึงเหตุการณ์ในวันเหล่านั้น ก่อนเนื้อในอกก็เริ่ม
สั่นด้วยความหวาดกลัวขึ้นมาเสียแล้ว

ถ้าสิ่งที่เจ้ใหม่คาดการณ์เป็นเรื่องจริง ปัญหาที่เธอต้องรับมือ
อยู่ตอนนี้ก็ใหญ่เกินกว่าที่มดตัวเล็กๆ บนเกาะอย่างเธอจะรับไหวแน่
ถ้ามหาอำนาจทางการเงินอย่าง คริส ลี จะไล่บี้ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ไม่มี

อะไรไปสู้กับเขาได้อย่างเธอ...ข้อผกาคนนี้จะหนีรอดไปได้อีกสักกี่ครั้งกัน

“แล้วข้อ...ข้อจะทำยังไงดีละเจ้ พวกเราต้องตามตัวข้อได้สักวันแน่ๆ กฎหมายรุนแรงแบบนี้ เขาคงไม่...ฆ่าข้อหรือกั๊กไหม” สีนหน้ากังวลกับเสียงที่แผ่วลงในตอนท้ายนั้นบอกความหวาดกลัวในใจของสาวน้อยได้ดี กระนั้น...คนที่สู้กับปัญหามากมายในชีวิตมาตลอดยี่สิบปีอย่างข้อผกาก็ยังฉายแววตามีความหวังให้คนตรงหน้าได้เห็นอยู่ดี

เจ้ใหม่รับเอาความรู้สึกของสาวน้อยที่เธอเห็นมาตั้งแต่แบบေးไว้ ข้อผกาก็เป็นเหมือนลูกสาวคนหนึ่งของเธอเหมือนกัน สาวใหญ่เดินเข้าไปกุมมือบางที่กำลังกอดรัดตัวเองเพื่อสะกดความกลัวเอาไว้ แวดตาแน่วแน่นส่งความเข้มแข็งให้สาวร่างเล็กที่นั่งอยู่

“หนีข้อ! หนีเท่านั้น แกสู้กับพวกมันไม่ไหวหรอก แค่มั่นจับแกไปกับเรือส่งสินค้าของพวกมัน แล้วโยนเกลลงทะเลที่ไหนสักแห่ง ก็ไม่เหลือผู้หญิงข้อ เอสเธอร์ ลี อีกต่อไปแล้ว เพราะฉะนั้นก่อนที่จะพวกมันจะทำให้ เอสเธอร์ ลี หายไป แกต้องทำให้ เอสเธอร์ ลี หายไปก่อน”

หัวใจดวงน้อยเสียววบด้วยคำพูดที่ไม่แน่ใจในความหมาย ก่อนคิ้วงามจะผูกเข้าหากันตามไปด้วย

“ทำให้ เอสเธอร์ ลี หายไป? ยังไงคะเจ้”

คนถูกถามพ่นลมหายใจออกเบาๆ ด้วยวิธีที่ว้าวุ่นนี้ไม่ง่ายเลย สำหรับผู้หญิงตัวคนเดียวที่ไม่เคยก้าวออกจากเกาะนี้เลยสักครั้ง ไม่มีใครรู้ว่าถ้าตัดสินใจไปแล้ว หญิงสาวตรงหน้าคนนี้จะต้องเจอกับอะไรบ้าง แต่ดูเหมือนว่าสถานการณ์ตอนนี้ เวลาที่หมดทางสู้แบบนี้...ไปตายเอาดาบหน้าก็คงดีเสียกว่า...รอวันถูกบีบให้จมดินอยู่ที่นี้

“กลับเมืองไทยซะข้อ พาแม่กลับเมืองไทยไปซะ กลับไปใช้ชื่อ ‘ข้อผกา สีธากร’ แล้วปล่อยให้ ‘เอสเธอร์ ลี’ หายสาบสูญไปตลอดกาล”

3

ชายหนุ่มร่างสูงเอนหลังไปกับพนักเก้าอี้ทำงาน เปลือกตาปิดลงด้วยความอ่อนล้าจากการทำงานมาราธอนต่อเนื่องตลอดทั้งวัน วันนี้เป็นวันทำงานที่ยุ่งวุ่นวายตั้งแต่เครื่องแล่นดังที่สนามบินสุวรรณภูมิ งานที่คั่งค้างมาตลอดช่วงสามวันที่เขาไม่อยู่ก็พากันพาเหรดเรียงหน้าเข้ามาหา จนเจ้าตัวไม่รู้ว่าหยาบยับงานไหนขึ้นมาก่อนดี เรียกได้ว่า... แทบไม่ได้หายใจหายใจคอกันเลยทีเดียว พอรู้ตัวอีกทีก็ถึงเวลาเลิกงานที่ต้องปล่อยผู้ช่วยส่วนตัวอย่างคุณรสา เลขาฯ หน้าห้องให้กลับบ้านไปก่อนเสียแล้ว

“อ้าวเฮ้ย! ง่วงก็กลับไปนอนที่บ้านครับไอ้ท่านรอง” เสียงของคนที่ไม่ได้เข้ามาในห้องโดยไม่มีการเตือนก่อนล่วงหน้าดังขึ้นรบกวนการพักผ่อนของเขา “ไปเร็ว! ไอ้ธาม ของแกอยู่ในรถชั้น เดียวไปส่งบ้าน”

คนถูกเรียกพยายามทำเพิกเฉยต่อเสียงก่อกวน แต่สุดท้ายก็ต้องยอมล้มตาคืน เพราะไอ้เพื่อนจอมโวยวายเดินมาเขย่าเก้าอี้ปลุกถึงที่ ธามสะบัดหน้าไล่ความอ่อนเพลียที่กำลังจะเข้ายึดครองร่างกายออกไป

“ไปส่งโรงพยาบาลนะ” เขาเอ่ยบอกเสียงเรียบ

“ไปโรงพยาบาล? ไม่สบายหรอวะ” ชินกฤตขมวดคิ้วถาม

พลางมองคนที่กำลังหยิบจับแฟ้มเอกสารที่จะเอากลับไปทำงานต่อที่บ้านอย่างพิจารณา จะว่าไปแล้วคนตรงหน้าก็ดูหมดเรี่ยวแรงจริงๆ เสียด้วย เป็นภาพที่ไม่ค่อยมีให้เห็นได้บ่อยนักสำหรับผู้บริหารพลังเยอะอย่างเขาคนนี้

ธามส่งแฟ้มบางส่วนให้คนตามช่วยถือ ก่อนจะเอื้อมไปหยิบสมาร์ทโฟนที่วางห่างออกไป แล้วหันไปให้คำตอบกับเพื่อน “หิวข้าว”

ชินกฤตหลุดคำพรีต เพราะเหตุการณ์ไปโรงพยาบาลที่เพื่อนบอกทำให้เขานึกขึ้นได้ว่าไฉ่เวลาแบบนี้...คงมีคนเดียวเท่านั้นละที่จะช่วยซาร์จพลังให้เพื่อนเขาคนนี้ได้

สาวร่างบางในชุดเดรสสุภาพสีส้มอ่อน คลุมทับด้วยเสื้อ
การนัสีชาวสะออดตายกแขนขึ้นเช็คเวลาจากนาฬิกาที่ข้อมือ แล้วก็พบว่า เลยเวลาเลิกงานของเธอมานะเกือบสองชั่วโมงแล้ว แต่อันที่จริง...ด้วยหน้าที่ที่ทุกคนเรียกว่า ‘หมอ’ นั้น ก็ไม่เคยทำให้เธอได้เลิกงานตรงเวลาจริงๆ เลยสักวัน กระนั้นก็ยังดูเหมือนว่าเรื่องนี้จะไม่ได้มีผลอะไรกับเธอสักเท่าไร เพราะตั้งแต่วันที่ตัดสินใจเข้าเรียนแพทย์ เธอก็รู้แล้วว่าชีวิตที่เหลือทั้งชีวิตจะต้องออกมาเป็นรูปแบบไหน

มือบางหมุนลูกบิดประตูห้องพักแพทย์ของเธอเข้าไป ความคิดวนเวียนอยู่กับอาหารมื้อเย็นมาพักใหญ่ แต่แล้วภาพแรกที่เข้ามาทักทายสายตาก็ทำให้ภาพอาหารมื้อเย็นเลื่อนไปชั่วคราว หญิงสาวเลื่อนสายตาจากภาพตรงหน้าไปที่โต๊ะทำงานของเธอ แล้วก็เป็นอย่างที่คิด กระเป๋าเป้ใบคันทาที่นอนแอ้งแม้งอยู่บนเก้าอี้ทำงานของเธอกับแฟ้มเอกสารมากมาย แน่นนอนว่า...ไม่ใช่ของเธออีกเช่นกัน

หมอสาวสายเป้หน้าเปื้อนรอยยิ้มเพราะภาพที่เกิดขึ้นเหมือนเดิมซ้ำๆ นี้ ก่อนจะวางแฟ้มบันทึกการตรวจคนไข้เอาไว้บนที่ว่าง...ที่ยังพอหาได้บนโต๊ะ แล้วจึงเดินไปหาเจ้าของภาพแรกที่เตะตาตั้งแต่เปิด

ประตู่มา...ภาพชายร่างสูงที่หลับใหลอยู่บนโซฟาตัวยาวตัวเดียวในห้องทำงานของเธอ ซึ่งมักโดนเขาคนนี้ยึดไปแบบนี้เป็นประจำ

คุณหมอตัวเล็กนั่งยองๆ ลงข้างๆ โซฟา ก่อนจะยกมือขึ้นทำคางเพ่งพิจารณาใบหน้าขาวที่รองรับจมูกโด่งร้นเหมือนนิสยเจ้าตัว คิ้วเข้มได้รูปที่มักจะทำให้เจ้าของดูดุตันเมื่อมองรวมกับแววตาทรงอำนาจที่ฉายขึ้นในดวงตาของเขา ริมฝีปากสีชมพูที่แม้สีจะหม่นลงไปบ้างเพราะพิษของควันบูห์ แต่ยังทำให้สาวๆ ตกหลุมรักได้เสมอเพียงแค่เขาส่งยิ้มบางๆ ให้

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ เพราะความคิดที่วิ่งผ่านเข้ามาในหัว... นี่ถ้าไม่คิดว่าแกผ้าอาบน้ำด้วยกันมาตั้งแต่เด็กๆ เธออาจจะเป็นหนึ่งในผู้หญิงที่ติดบ่วงเสน่ห์ของเจ้าเพื่อนตัวแสบคนนี้ไปแล้วก็ได้

ตาคู่สวยหрімองคนหลับไม่รู้เรื่องด้วยความคิดว่า เวลาเผลอๆ แบบนี้จะแกล้งเขาอย่างไรดีถึงจะสาสมกับคดีต่างๆ ที่เจ้าตัวเคยก่อไว้ แต่ยังไม่ทันที่เธอจะได้ทำอะไร พ่อคนชั่วระวางชั้นที่โลกต้องจารึกไว้ก็ดันรู้สึกตัวขึ้นมาเสียก่อน

“เฮ้ย!” เขาอุทานพร้อมกับเบี่ยงตัวหนีทันทีที่ภาพตรงหน้าฉายชัด “เดี๋ยวนี้หลงเสน่ห์ขนาดจะขโมยจูบโอเลเยเธอหรือนี่นา”

คนฟังจื๊อปากก่อนจะกลอกตาตามไปซ้ำ “ไ้อกำลังเล็งอยู่ว่า จังจกตัวที่อยู่ข้างนอกนั่น มันจะเอาหางใส่เข้าไปในรูจมูกญได้รึเปล่าต่างหาก”

“อ๊ หมอโรคจิต”

“ยะ โรคจิต แต่ก็มาหาไอตลอดนะ สงสัยจะเป็นคนไข้...คนบ้า นะ”

ธามเกาหัวแกรกๆ เพราะไม่รู้จะหาคำไหนมาเถียงคนตรงหน้า ต่อดี

คงเพราะว่าเธอคือ ‘นี่นา’ ละมั้ง เธอมักจะดักทางเขาได้เสมอ

เพื่อนวัยเด็กที่เล่นด้วยกันมาตั้งแต่ยังจำความไม่ได้คนนี้เป็นลูกสาวเพื่อนสนิทของป้าธรรมา ป้าที่เลี้ยงดูเขามาตั้งแต่เด็กๆ นี่น่าต้องระหกระเหินไปไกลถึงอังกฤษตั้งแต่เล็กเพราะการแต่งงานใหม่ของแม่ เช่นเดียวกับธามที่เกิดมาพร้อมร่างกายที่ไม่แข็งแรงเท่าไรนัก ป้าธรรมาจึงพาเขาไปอยู่อังกฤษด้วย เพราะหวังว่าเทคโนโลยีของหมอฝรั่งจะช่วยรักษาหลานชายคนเล็กให้มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงเหมือนคนอื่นๆ และเพราะทั้งสองอยู่บ้านใกล้กัน เรียนที่เดียวกัน โตมาด้วยกัน ความสนิทสนมจึงไม่ได้ไกลจากคำว่าพี่น้องท้องเดียวกันไปเท่าไร

เมื่อวันทีธามต้องกลับมารับตำแหน่งรองประธานบริษัทดีเอสพีคอนสตรัคชั่น เพื่อกอบกู้วิกฤติที่บริษัทกำลังดิ่งลงเหวเมื่อสูญเสียเสาหลักอย่างเจ้าสัวธงชัยไป เขาได้ขอให้พี่น้องกลับมาอยู่เมืองไทยด้วยกัน เพราะมันเป็นเรื่องของเธอยู่แล้ว อีกอย่างธามรู้ดีว่าการกลับมาอยู่เมืองไทยในครั้งนี้ เขาคงต้องรับมือกับปัญหามากมายที่รอถาโถมเข้ามา ไม่ต่างจากสีนามิขนาดย่อมๆ แน่ การที่ได้เพื่อนรู้ใจอย่างนี้มาอยู่ใกล้ๆ ตัว ก็คงพอจะช่วยทำให้เขามีที่พึ่งทางใจยามเหนื่อยล้าได้บ้าง และก็เป็นอย่างนั้นมาตลอด แม้ว่าตอนนี้บริษัทจะติดลบจนครองบัลลังก์ธุรกิจการก่อสร้างแล้วก็ตาม แต่เมื่อใดที่ท่านรองประธานคนนี้เหนื่อยล้า เขาก็จะมานอนรอการชาร์จพลังอยู่ที่โซฟาตัวนี้เสมอ

“หิวข้าว...” ชายร่างสูงลุกขึ้นจากโซฟาแล้วเดินไปพูดเสียงยานคางใส่หุคूसุนทนาที่กำลังจัดการกับกระเป๋าสองใบเพื่อเตรียมตัวกลับบ้าน

“ก่อนจะไปกินข้าว ไหนล่ะของฝากของไอ้ ไปสิงคโปร์ตั้งหลายวัน อยู่บอคนะว่าไม่มีของติดไม้ติดมือมาให้กันเลย”

ธามฉีกยิ้ม แต่คนที่แบมือรอของที่ว่ากลับรู้สึกตึงตังกับรอยยิ้มนั้น

“โน่นไง” คนถูกถามพยักพยเปิดไปที่กล่องกระดาษลวดลาย

สวยงาม มีรูปสิงโตพ่นน้ำหরাอยู่ที่หน้ากล้อง “ซ็อกโกแลตฟรีเมียม เห็นมันคิดว่าขายดีที่สุด เลยซื้อมา”

นี่น่าซื้อลองมองคนตัวสูงที่เดินมาขึ้นข้างๆ ก่อนจะแบ่ปากอย่างระอาสนิยมการเลือกของฝากที่...ลึนคิดของเขา แต่ความเลวร้ายยังไม่จบลงแค่นั้น เพราะวินาทีที่เธอเอื้อมมือไปแตะกล่อง ‘ของฝาก’ ที่เขาว่า เสียกราบเรียบที่ตามมาก็ทำให้เธออยากจะหันกลับไปแล้วใช้สองมือกระซากผมเขาแรงๆ สักสองสามที

“แต่ไอกินหมดไปแล้วนะ ไอหิว”

ตามคมตัวดกกลับไปทางคนที่ยืนยิ้มอยู่ ก่อนกล่องเปล่าที่เธอคว้าได้จะลอบไปพาดที่ต้นแขนเขา “ธาม! ไหนบอกว่าซื้อมาฝากไอเง”

“ก็ใช่เง ไอซื้อมาฝากยู แล้วยูก็แบ่งให้ไอกินเง ผิดตรงไหน”

“แต่ไอยังไม่ได้กินสักชิ้นเลย”

“ไม่ต้องกินหรอก เดี่ยวอ้วน รักเพื่อนนะเนีย กินให้หมดเลย”

นี่น่าถอนหายใจด้วยความระอา “บนโลกใบนี้ยังมีผู้ชายคนไหนทุเรศกว่านี้อีกไหมเนีย”

“นี่ๆ ทุเรศอะไร ต้องบอกว่าบนโลกนี้มีผู้ชายคนไหนหล่อกว่านี้อีกไหมเนียถึงจะถูก ให้โอกาสพูดใหม่ เร็วๆ” นิ้วชี้ของคนพูดกระดิกเข้าหาตัวประกอบคำว่า ‘เร็วๆ’ ที่เขาว่า

“ถามหน่อยเหอะธาม เมื่อไหร่ยูจะมีแฟนเป็นตัวเป็นตน แต่งงานกับเขาสักที ไอละเบื่อเบื่อยูจะแย่แล้วเนีย”

“อ้าวเฮ้ย เออะอะไรๆ มาพูดอะไรแต่งงแต่งงาน ฟังละจ้กจู้หูชะมัดเลย”

นี่น่าหันมองเจ้าของเสียงที่กำลังยกมือขึ้นลูบหูพร้อมกับทำหน้าเหยเก แล้วก็อดเหนื่อยใจไม่ได้

แคซาโนวาธาม...ชื่อที่หนังสือพิมพ์บันเทิงชอบเรียกนะเหอ ไม่ใช่เลยสักนิด ตลอดเวลาที่เติบโตมาด้วยกัน ผู้หญิงทุกคนที่เข้ามา

ในชีวิตของเพื่อนคนนี้ต้องผ่านสายตาเธอมาแล้วทั้งนั้น...เอ๋ม...แต่ไม่รวมพวกที่เจอกันตามไนต์คลับแล้วไปจบที่เบรกฟาสต์บนเตียงนั่นแหละถ้าถามนี่น่าแล้ว งาม...ไม่ใช่แคชาโนวาจีบสาวเก่ง ไม่ใช่ผู้ชายเจ้าชู้ที่รักผู้หญิงที่เดียวหลายๆ คนอย่างที่คุณในสังคมกล่าวหา เขาเป็นผู้ชายเนื้อหอม เจ้าเสน่ห์ ที่เลือกใกล้ชิดกับผู้หญิงทีละคน แต่...ไม่เคยรักใคร่จริงสักคนเลยต่างหาก...นี่แหละงามในสายตาของนี่น่า

“ของกองขนาดนี้ ไม่ได้เอารถมาใช้ไหม” หมอสาวตัดบทสนทนาเมื่อครู่ทิ้งเสีย เพราะรู้ว่า...พูดไปก็เท่านั้น

“โน ยังไม่ได้เข้าบ้านเลยเนี่ย ไปกินข้าวแล้วไปส่งด้วยนะ”

“งั้นยูไปรอไอหน้าตึกละกัน เดี่ยววนรอมารับจะได้ไม่ต้องหอบของไปๆ มาๆ”

งามพยักหน้ารับคำสั่ง ก่อนจะปล่อยให้เจ้าของห้องล่วงหน้าออกจากห้องไปก่อน

มือหนาคว้ากระเป๋าเป้ที่เต็มไปด้วยเสื้อผ้าขึ้นพาดบ่า ก่อนจะหอบแฟ้มงานที่จำนวนของมันกำลังบอกเขาเป็นนัยๆ ว่าคืนนี้ได้นอนดึกอีกแห่งๆ คนตัวสูงใช้ตัวดันประตูให้เปิดออกแล้วเดินตรงไปยังจุดนัดพบ แต่เดินได้เพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้น เพราะสายตาของเขาดันไปสะดุดกับ...พยาบาลชุดขาวที่เพิ่งเดินผ่านหน้าเขาไปคนนั้น

ดวงตาของชายหนุ่มเบิกกว้างทันที ก่อนจะเลื่อนไปตามทิศทางที่หญิงสาวคนนั้นมุ่งหน้าไป

ใช่...เธอถึงสายตาเขาได้เพราะว่าเธอสวย แต่ที่สะดุดใจเขาไม่ใช่แค่ความสวย แต่เป็นเพราะ...ผู้หญิงในชุดพยาบาลคนนั้นคือผู้หญิงคนเดียวกับที่กระซอกหัวใจของเขาที่ห้องอาหารในคืนนั้น ผู้หญิงคนเดียวกับที่กระตุกหัวใจเขาเพียงแคเธอเดินออกมาจากบ้านหลังนั้น และก็เป็นผู้หญิงคนเดียวกับที่...ขโมยหัวใจ...เอ๊ย! ไม่ใช่ ขโมยนาฬิกาไป และยังคงค้างคาอยู่ในใจเขามาจนถึงตอนนี้

“เอสเธอร์ ลี” เสียงแผ่วเบาเล็ดลอดออกมาจากลำคอ

ชายหนุ่มรีบหันมองซ้ายขวาเพื่อหาบางสิ่งบางอย่างที่พอจะช่วยให้เขาทำสิ่งที่ต้องการได้สะดวกขึ้น แล้วตามมาก็ไปหยุดอยู่ที่เก้าอี้ที่นั่งรอสำหรับผู้ป่วยที่อยู่ห่างออกไปไม่มากนัก ธารมสาวเท้าเข้าไปวางแฟ้มเอกสารในมือลงบนเก้าอี้ ก่อนจะตรงดิ่งเข้าไปหาบุคคลอันตรงรายที่เขาจ้องเอาไว้อย่างไม่คลาดสายตา มือกำยารับคว้าที่อนแขนของเธอทันทีที่เขาประชิดตัวได้

“ว้าย!” คู่กรณีของเขาร้องเสียงหลง ก่อนจะหันมาหาคนดันเรื่องตามสัญชาตญาณ “คุณธารม!”

เสียงที่แปลกไปจากเดิมกับการขานชื่อช่วยเรียกสติของชายหนุ่ม ธารมหยุดก็กเพียงเสี้ยววินาที ก่อนจะสะบัดหน้าอย่างลวกๆ แล้วพิจารณาภาพตรงหน้าอีกครั้ง

“พี่สายใจ?” เขาเรียกชื่อคนตรงหน้าด้วยน้ำเสียงตั้งคำถาม

“ใช่ค่ะ พี่สายใจเอง คุณธารมมีอะไรหรือเปล่าค่ะ”

คนถูกถามกลืนน้ำลายอีกใหญ่ลงคอพลางขมวดคิ้ว ก่อนความสับสนจะเคลื่อนที่ตามเข้ามาสมทบ

เป็นไปได้อย่างไรกัน เมื่อคืนเขาเห็นพี่สายใจ พยาบาลคนสนิทของนีน่าเป็นผู้หญิงคนนั้นอย่างนั้นหรือ นี่เขาตาฟาดไปหรือกหรือมันจะเป็นไปได้อย่างไร ก็เขาจ้องเธอเอาไว้อย่างไม่วางตาขนาดนั้น ถ้าเห็นแค่ผ่านๆ แล้วเข้าใจผิดคิดว่าไปอย่าง ความคิดที่แบ่งเป็นสองฝ่ายเริ่มตีกันในหัวอีกครั้ง

ใช่...ใช้คำว่า ‘อีกครั้ง’ นั้นจะถูกแล้ว เพราะเหตุการณ์คล้ายคลึงกันแบบนี้เคยเกิดขึ้นแล้ว...เมื่อเช้านี้เอง

เมื่อตอนเข้าบนเครื่องบิน เขาเห็นพนักงานต้อนรับหญิงที่เข้ามาเสิร์ฟกาแฟเป็น ‘ไอ้เด็กบ้านั่น’ ไปแล้วรอบหนึ่ง ยังโชคดีที่ป้ายชื่อบนหน้าอกของเธอช่วยยับยั้งไม่ให้คนใจร้อนอาละวาดเสียก่อน ไม่อย่างนั้น

คงขายหน้าแย่

“คุณถามคะ” เสียงเรียกซ้ำอีกครั้ง พร้อมกับการยกมือขึ้นบอกตรงหน้าช่วยเรียกสติชายหนุ่มให้ออกจากห้วงความคิด

ถามเพียงสายตาไปมาคล้ายจะปะติดปะต่อเรื่องราว ก่อนความมีไหวพริบของเขาจะช่วยกู้สถานการณ์น่าอายเอาไว้ “คือผมจะถามพี่สายใจนะครับว่าห้องของนี่น่าต้องล็อกรีเปล่า” ถามส่งคำถามที่เขารู้คำตอบดีให้คนตรงหน้า

“ไม่ต้องล็อกก็ได้ค่ะ เดียวมีแม่บ้านมาทำความสะอาดแล้วเขาจะล็อกให้”

“อ้อ ขอบคุณครับ”

ถามผละออกมาจากคู่สนทนาแล้วเดินกลับไปเอาแฟ้มเอกสารที่เขาวางทิ้งเอาไว้ ความสับสนยังคงตั้งคำถามในหัวอยู่เรื่อยๆ อย่างไม่หยุดยั้ง ชายหนุ่มโน้มตัวลงหยิบแฟ้มเอกสารขึ้นมา ก่อนความสนใจของเขาจะไปหยุดอยู่ที่ป้ายโฆษณาแพ็กเกจตรวจสุขภาพที่ติดไว้กับบอร์ดบนผนัง คนมึนงงไล่สายตาไปตามข้อความอย่างลวกๆ ก่อนจะพึมพำออกมา

“เช็กสมอราคาเท่าไรวะเนี่ย...เฮ้อ...อ”

‘กลับเมืองไทยไปชะช่อ พาแม่กลับเมืองไทยไปชะ กลับไปใช้ชื้อ ช่อผกา สิธากร แล้วปล่อยให้ เอสเธอร์ ลี หายสาบสูญไปตลอดกาล’

คำพูดของเจ้ใหม่เมื่อคืนยังคงวิ่งเล่นอยู่ในหัวของหญิงสาว แล้วนี่ก็ผ่านไปมากกว่าสามชั่วโมงแล้วที่เธอนั่งคิดทบทวนเรื่องเดิมๆ โดยไม่ได้กระดิกไปไหน

“ให้กลับเมืองไทยอย่างนั้นหรอ” เจ้าของแววตาแว้งคว้างถอนหายใจ “จะเรียกว่า ‘กลับ’ ได้ยังไง เมืองไทยของจริงหน้าตาเป็น

ยังง...ยังไม่เคยเห็นสักครั้งเลย”

คนตัวเล็กก้มลงมองการ์ดสีเหลี่ยมผืนผ้าในมือ

“เฮนี่ไปไอ้ซอ นี่เป็นนามบัตรของไอ้เอกหลานเจ้ ที่เคยให้แกพาเที่ยวเมื่อสองปีก่อน จำได้ไหม ตอนนี้นั้นเรียนจบแล้ว ทำงานอยู่บริษัท ออกแบบสิ่งพิมพ์อะไรสักอย่างอยู่ที่กรุงเทพฯ นั้นแหละ แกไปถึงแล้วโทร. หามัน เจ้ฝากมันให้ช่วยดูแลแล้ว ไม่ต้องห่วง”

พี่เอกสิทธิ์...พี่ชายใจดีที่เธอเคยเจอเมื่อสองปีก่อน หลานชายของเจ้หนุ่มที่เคยเดินทางมาเที่ยวสิงคโปร์ในช่วงปิดเทอมของมหาวิทยาลัย ด้วยความที่ช่วงวัยไม่ได้ห่างไกลกันมาก เจ้หนุ่มเลยวานให้ซอผกาช่วยพาหลานชายคนนี้ทัวร์ให้ทั่วเกาะทุกซอกทุกมุมตลอดสองสัปดาห์ที่เขาอยู่ที่นี้ แม้ว่าหลังจากนั้น ด้วยความวุ่นวายของชีวิตจะทำให้เธอไม่ได้ติดต่อกับเข่อีกเลย แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ค่อนข้างมั่นใจว่า...พี่เอกสิทธิ์คนนี้ต้องจำเธอได้แน่

ซอผกาทิ้งตัวลงหายใจลงบนเตียง ก่อนจะทอดสายตาลองลอยไปจดเพดานห้องที่ว่างเปล่า...วันทำงานวันสุดท้ายอย่างนั้นหรือ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าวันนี้จะมาถึงเร็วขนาดนี้ คิดแล้วก็อดโมโหความสะเพร่าของตัวเองไม่ได้ มาสเตอร์คีย์ที่รู้ทั้งรู้ว่ามันสำคัญมากแค่ไหน...ยังปล่อยให้หายไปได้ ไม่รู้ต้องเขกหัวตัวเองอีกกี่ครั้งถึงจะสาสมกับความผิดครั้งนี้ มองย้อนกลับไปดูความเลินเล่อของตัวเองแล้ว ที่โดนบอสตำรายาวอย่างกับจะกินหัวเมื่อตอนเช้านะหรือ...เรื่องเล็กไปเลย

แต่จะโทษเธอคนเดียวก็ไม่ถูก ถ้าหากเมื่อวานหลังเลิกงานเธอไม่ได้พบกับผู้ชายเฮงซวยคนนั้น ถ้าหากเขาไม่ไ้มารยาทเห่าวของของเธอออกมาจากกระเป๋านั้น มีหรือ...มาสเตอร์คีย์ที่มีค่ายิ่งกว่าเพชรไบนั้นจะหายไปได้

“คิดแล้วก็เจ็บใจ คนบ้าอะไรมาหาว่าเราเป็นขโมย แกมยังไม่เมจะเอานาฬิกาไปอีก ขี้ตู่เป็นบ้าเลย” หญิงสาวว่าพร้อมกับฟาดกำปั้น

ลงบนเตียง

“แถมยังมาทำให้เราโดนไล่ออกอีก นี่ขนาดเจอแค่สองครั้งนะ มีแต่เรื่อง ผู้ชายที่เมืองไทยคงไม่ได้เป็นแบบนี้ทุกคนหรอกใช่ไหม” หญิงสาวเริ่มปลดปล่อยความกตัญญูใจออกมาเป็นคำพูด “คงไม่ใช่หรอก เพราะอย่างน้อย...พี่เอากับคุณนักร้องเขาก็ไม่ได้เป็นแบบนั้น” ว่าแล้วก็หันมองเสื้อแจ็คเก็ตสีน้ำตาลที่แขวนเอาไว้ที่ประตูตู้เสื้อผ้า

“ถ้าโชครະตาจะเห็นใจคนที่ถูกกลั่นแกล้งคนนี้สักครั้ง ซ่อขอให้เราได้เจอกันอีกนะคะ...คุณนักร้อง” หญิงสาวส่งยิ้มจากหัวใจที่เปี่ยมด้วยคำขอบคุณไปให้เสื้อที่แขวนอยู่ราวกับเจ้าของยืนอยู่ตรงนั้น

มือบางควานหาสมาร์ตโฟนขึ้นมากดปลดล็อกออก ก่อนจะเลื่อนนิ้วเร็วไปกดเช็คอีเมลตอบกลับจากบริษัทต่างๆ ที่เธอใช้เวลาวันนี้ทั้งวันในการส่งใบสมัครงาน แล้วก็เป็นอย่างที่คิด...ดูเหมือนว่าทุกบริษัทจะให้ความสนใจและโยนโยเธอไปถึงทายาทคนดังที่เป็นข่าวครึกโครมในช่วงข้ามคืน...เอสเธอร์ ลี คนนั้น มากกว่าประวัติการทำงานของเธอเสียอีก

“ปกติก็หางานยากอยู่แล้ว พอได้ขึ้นชื่อว่าเป็นทายาทมหาเศรษฐีเท่านั้นแหละ มีแต่คนสนใจแต่เรื่องข่าว เอ้อ...อ” ลมหายใจที่เล็กน้อยนับจำนวนครั้งไปแล้วถูกพ่นออกมาอีกครั้ง ก่อนแสงไฟจากหน้าจอมือถือจะถูกดับลงอย่างหมดหวัง

“ไม่คิดจะเหลื่อตัวเลือกไหนไว้ให้กันเลยใช่ไหมเนี่ย” หญิงสาวตัดพ้อโชครະตาที่เล่นตลกกับเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ใบหน้าสวยหันมองลอดช่องหน้าต่าง ทอดสายตามองหาใครบางคนบนท้องฟ้า มือบางเลื่อนขึ้นจับจู่รูปกลุ่มดาวอันเป็นเครื่องหมายใจ ก่อนรอยยิ้มจางๆ จะถูกส่งไปยังฟ้าไกล

“เรากลับเมืองไทยกันนะคะแม่”